2. Sacerdos ſigillo Confeſſionis cumprimis tenetur, *T.* 18. *n.* 132. Ipſi Confeſſionem revelanti nullo modo creditur, *ibid.* Sacerdotibus an ſit licitum juramentum? *T.* 24. *n.* 22. *& ſeqq.* Sacerdotes in levi cauſa non ſunt compellendi ad jurandum, *n.* 27.

3. Sacerdotes ſunt Patres & Magiſtri populi: imo Regum & Principum, *T.* 1. *nu.* 6. Vocantur in ſcriptura Dii & Angeli, *n.* 7. *&* 8.

S A C R Æ.

R. J. Sacræ perſonæ quæ dicantur? C. II. R. VII. *n.* 2.

—res ſacræ ſunt ſacramenta: vaſa ſacrata: paramenta ac bona Eccleſiæ, C. I. R. VII. *n.* 3. 7. Vide *Res Sacræ.*

—loca ſacra quæ? *n.* 4.

S A C R A M E N T U M.

1. Sacramenta, quæ imprimunt characterem, non poſſe iterari, de Fide eſt, T. 16. *num.* 1. Unde, ſi in eis conferendis quidpiam fuerit omiſſum, id cautè eſt ſupplendum, non tamen aliquid iterandum, *n.* 1. *& ſeqq.* Imo etiam in aliorum Sacramentorum collatione nihil eſt iterandum, *nu.* 2. Quid agendum in dubio de valore Sacramenti? *nu.* 3. Tres aureæ regulæ Scoti circa hoc obſervandæ, *nu.* 4. Quâ ratione de Ordinato in Subdiaconum ſine impoſitione manuum, *C. I. de Sacrament. non iterand.* dicatur hanc eſſe cautè ſupplendam? *num.* 5. Et ratio dubitandi, *ibid.* Refertur ſententia, aſſerens textum ejus eſſe corruptum, *nu.* 6. Alia ſententia explicat textum illum de manuum impoſitione deprecatoria, non conſecratoria: ſed impugnatur, *num.* 7. *&* 8. Ponitur ſententia cæteris probabilior per omiſſam manûs impoſitionem intelligens omiſſam collationem primæ Tonſuræ &c. *n.* 9. Impoſitio manûs, ſi prætermittatur in ordinatione Diaconi, vel ſacerdotis, eſt cautè ſupplenda, *num.* 10. Cum ſit materia partialis dictorum Ordinum, *n.* 11. Quæ manuum impoſitio pertineat ad ſubſtantiam Ordinis Presbyteratus? *nu.* 13. Et cur dicatur Ritus ab Apoſtolis inſtitutus? *n.* 14. Alio modo fit impoſitio manuum Epiſcopi in collatione Diaconatûs, & Presbyteratûs, *n.* 14. Manuum impoſitio in ordinatione Presbyteri omiſſa, qua ratione ſit ſupplenda? *num.* 15. Omiſſa manûs impoſitio reſpectu Diaconatûs, quomodo ſuppleri valeat? *n.* 17. Differentia inter hanc, & priorem ſupplendam, quæ? *n.* 18. Omiſſa in collatione Sacramentorum ſunt ſupplenda, licèt ſolùm ex præcepto Eccleſiæ pertineant ad ſolemnitatem ipſorum, *num.* 12. An ſit iterandum Sacramentum extremæ Unctionis, ſi per errorem Chriſma pro Oleo infirmorum adhibeatur? *n.* 24. *&* 28. *ac ſeqq.*

2. Sacramentum etiam appellatur Juramentum, T. 24. *n.* 2. Vide ſuprà ℣. *Juramentum.*

3. Sacramentum Euchariſtiæ comitantes, vel ad id confugientes gaudent Aſylo, T. 49. *nu.* 48. *& ſeq.*

R. J. Sacramenta non recipiunt conditionem de futuro, C. II. R. L. *n.* 13.

S A C R I L E G I U M.

5. Sacrilegium carnale propriè, & impropriè quid? T. 16. *num.* 76. *& ſeqq.* Ejus pœna de Jure Civili, *num.* 78. *& ſeqq.* Et de Jure Canonico, *nu.* 80. *& ſeq.*

Sacrilegum furtum, & pœna illius, T. 18. *num.* 55. *& ſeqq.*

Sacrilegi homicidii pœnæ ſpeciales, T. 12. *n.* 64.

R. J. Sacrilegium quomodo committatur vel non in perſonas, res, bona & loca ſacra? C. I. R. VII. *n.* 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. *&* 12.

Sacrilegium reputatur quidquid in ſacratis Deo rebus & perſonis injuſtè agitur, C. I. R. VII.

S A C R I S T A.

1. Sacriſta, quis, & quod officium ipſius? *T.* 26. *num.* 4. Quomodo tam ad ſacriſtam, quàm Archidiaconum pertineat cuſtodia Eccleſiæ, & vaſorum ejus? *num.* 5. Sacriſta alio nomine appellatur *Theſaurarius*, *num.* 4.

S Æ C U L A R I S.

5. Sæculares Teſtes in proceſſu criminali Regularium pro poſſibili vitare oportet, *T.* 1. *n.* 385.

S Æ V I T I A.

4. Sævitia an, & quando præbeat cauſam divortii? Vide *Divortium Matrimonii ex cauſa ſævitiæ.*

S A G I T T A R I U S.

5. Sagittariorum & Baliſtariorum nomine qui veniant? *T.* 15. *num.* 1. Et qualiter ars illorum prohibita, *num.* 2.

S A L A R I U M.

3. Salarium & pretium locationis juſtum, ac injuſtum quid? Et unde dignoſcatur? T. 18. *nu.* 108. *& ſeqq.* Vide de ſalario etiam in ℣. *Locatoris operarum.*

S A L T U S.

5. Per ſaltum promotus. Vide *Ordinatus per ſaltum.*

S A L U T A T I O.

1. Salutationi Angelicæ quando fuerit appoſitum ly, Sancta Maria Mater Dei? *T.* 1. *n.* 115.

S A N C T I O.

1. Sanctio, quid? *T.* 2. *num.* 14.

S A N C T U S.

3. Sanctus quis ſit, & dicatur? *T.* 45. *num.* 2. Sancti coli poſſunt cultu publico, & privato, *n.* 17.

S A N G U I S.

3. Sanguinis cauſam, vel judicium tractare Clericis eſt prohibitum, & quomodo in cauſa ſanguinis conſilium dare poſſint, *n.* 13. Et quomodo aliis cauſam committere? *nu.* 14. Intereſſe executioni ſanguinis, an & quomodo prohibeantur Clerici? *n.* 15.

S A R A C E N U S.

5. Saraceni quinam, & quid Juris de illis? T. 6. *nu.* 26. *& ſeqq.* Eorum perſonæ, non item templa permittuntur eſſe in locis Chriſtianis, *n.* 28. Et quare? *n.* 29. Nequeunt ad illos deferri arma, etiam tempore pacis, *n.* 30. *& ſeqq.* Tractatus & Commercia tamen cum illis tempore pacis licent, *num.* 32. Excommunicantur omnes, qui Saracenis aliquod armorum genus deferunt, *num.* 33. Vel aliquod auxilium, aut conſilium præbent contra Catholicos, *n.* 33. *& ſeqq.*

Saraceni, & Judæi an à Principibus Chriſtianis cogi poſſint ad recipiendam fidem, & Baptiſmum? T. 6. *n.* 37. *& ſeqq.* Nequeunt directè, *num.* 40. Benè tamen indirectè cogi: & quomodo, *n.* 43. Poſſunt etiam directè cogi ad fidem, ſi fidem ſemel jam receperunt, *n.* 46. Saracenis, & aliis Infidelibus ob ſolam infidelitatem bellum indici nequit, *num.* 47. Quod tamen fieri poteſt, ſi denegant licentiam prædicandi Evangelium, *n.* 50. Saracenorum, & aliorum Infidelium liberi inſciis aut invitis parentibus an aliquando baptizari valeant? *n.* 51. *& ſeqq.*

S A R T O R.

3. Sartores ad emendum miſſi, an & quando ſibi retinere

nere poſſunt illud, quo minùs rem emunt, *T.* 17. *num.* 434.

S A T I S D A T I O.

1. Satiſdatio de judicatum ſolvendo, quid importet? *T.* 38. *n.* 83.

3. Satiſdatio quid, & quando fieri debeat? T. 21. *nu.* 93. *& ſeq.*

S C A N D A L U M.

3. Scandali vitandi cauſâ deſiſtendum eſt de Jure, T. 19. *num.* 39.

4. Scandali evitatio eſt cauſa diſpenſandi, *a. num.* 75. Ad probanda ſcandala ſufficit probabilis timor illorum, *n.* 350.

5. Scandali vitandi gratiâ receditur à Jure communi, T. 34. *n.* 10.

R. J. Scandali vitandi cauſa non eſt omittenda veritas; nec venialiter peccandum, C. I. R. III. *num.* 7. & per tot.

Scandalum puſillorum magis cavendum, quàm phariſiacum, C. I. R. III. *n.* 9.

S C H E D U L A.

2. Schedulam Confeſſionis inventam ſcienter legens peccat, *T.* 18. *n.* 135. Nec poteſt Judex de peccatis in ea ſcriptis inquirere, *n.* 135. *&* 136.

S C H I S M A, S C H I S M A T I C U S.

5. Schiſma, & Schiſmatici quid? *T.* 8. *n.* 2. Et quotuplex? *nu.* 3. *& ſeqq.* Schiſmatici quinam cenſendi, vel non? *nu.* 5. Schiſma quomodo differat ab hæreſi? *n.* 7.

Schiſmaticorum pœnæ habentium conjunctam hæreſim, ſunt eædem cum Hæreticorum pœnis, T. 8. *n.* 8. Schiſmatici puri pœnæ ſunt Excommunicatio, *nu.* 9. Inhabilitas ad Officia, & Beneficia, *nu.* 10. Non item privatio ritè obtentorum, *n.* 11. Benè verò privatio officiorum, honorum, Juriſdictionis, & confiſcatio Bonorum, *n.* 12. *& ſeq.* Schiſmatici validè ordinant, Ordinati tamen ab eis ſunt ſuſpenſi, *nu.* 14. Schiſmatici non ſunt Irregulares, nec infames, niſi ſchiſma ſit notorium, *n.* 15.

5. Schiſmatis tempore, quo duo ſunt Pontifices, quid faciendum Chriſtianis? *T.* 8. *n.* 17. *& ſeqq.*

S C H O L A R I S.

2. Scholares, ex privilegio ſortiuntur Forum coram ſuo Rectore; cur, & quomodo? *T.* 2. *num.* 184. Scholares poſſunt appellare ad Superiorem, omiſſo medio, T. 28. *n.* 66.

S C I E N T I A, S C I R E.

1. Scientia, triplex, eminens, mediocris, & ſufficiens, quæ? *T.* 6. *nu.* 205. Scientia tanta requiritur in eligendis ad Prælaturas, atque officia Eccleſiaſtica, quanta eſt neceſſaria ad ritè obeundum officium ſuum, *nu.* 206. In Epiſcopis exoptanda eſt ſcientia eminens, *n.* 207. Sed competens, ſeu ſufficiens toleranda, *n.* 208.

2. Scientia, & patientia prioris Domini, requiritur ad adipiſcendam quaſi poſſeſſionem jurium incorporalium contra eum, T. 12. *n.* 163. 164. *& ſeqq.* Scientia ejuſmodi, unde colligatur, *n.* 165. Scire, quid dicamur? *ibid.* Scientia non poteſt ſtare cum credulitate, T. 20. *n.* 345. Scientia de illis, quæ ſunt facti, unde capiatur? *ibid.* Teſtes de ſcientia, qui? *num.* 342. Vide infra ℣. *Teſtes de ſcientia.*

R. J. Scienti & conſentienti non fit injuria, C. II. R. XXVII. *num.* 2. 3. Scire & ſcire debere, ac facilè poſſe habentur pro eodem, C. II. R. XXVII. *num.* 2.

S C R I P T U R A.

2. Scriptura ſemper loquitur, *T.* 22. *num.* 173. Scriptura privata grave delictum exprimens, ſtante confeſſione cujuſpiam, quòd ſuâ manu fuerit conſcripta jocosè ſolum &c. an præjudicet confitenti? T. 18. *num.* 128. 129. *& ſeqq.* Scriptura juvat ad probationem actus, licet ad ejus ſubſtantiam non ſemper requiratur, *T.* 22. *n.* 1. Scriptura authentica, quæ? *num.* 13. 14. *&* 15. Vide ſuprà ℣. *Inſtrumentum.* Ubi ſcriptura eſt de ſubſtantia actûs, non valet, quidquid ſcribitur, niſi completè ſcribatur, *T.* 22. *num.* 43. Ubi requiritur ſcriptura ad ſubſtantiam actus, teſtes non ſufficiunt, *T.* 22. *nu.* 291. Scripturam ſigillans, videtur fateri omnia contenta in ea, T. 22. *num.* 99. Scriptura etiam privata, plenè probat contra ſigillantem, *num.* 100. Conſuetudo Provinciarum multùm operatur quoad hoc, ut credatur alicui ſcripturæ, vel non, *n.* 101. Vide infrà ℣. *Sigillum.*

2 Scripturæ privatæ, Librique Rationum, concurrentibus certis conditionibus deſumptæ ex publico Archivio, plenè probant, *T.* 22. *num.* 102. Conditiones ad id requiſitæ, ſunt quatuor; & quæ? *nu.* 103. 105. *& ſeqq.* Scripturæ privatæ repertæ in publico Archivio, an fidem faciant duntaxat intra territorium Domini ſui, vel etiam extra illud? *num.* 108. Sententia docens, tales ſcripturas probare ubique locorum, ſuadetur; videturque probabilior, *nu.* 109. 110. *& ſeqq.* Quid dicendum de libris, & ſcripturis depromptis ex Archiviis Monaſteriorum, Civitatum, & Perſonarum Illuſtrium? *num.* 114. *& ſeqq.* Vide ſuprà ℣. *Libri.*

Scripturæ privatæ, quæ? *T.* 22. *n.* 129. *& ſeqq.* Triplex eſt earum ſpecies; videlicet, Apochæ, Libri rationum, & Epiſtolæ, *nu.* 130. *& ſeqq.* Scriptura privata tibi tantùm facta quæ? *n.* 131. Hæc regulariter non probat in commodum ſcribentium, *ibid.* Adeò ut etiam rationes defuncti ad probationem ſibi debitæ quantitatis ſolæ non ſufficiant, *n.* 139. Scriptura privata alteri tantùm facta, quæ? *n.* 140. Hæc regulariter plenè probat contra ſcribentem, *ibid.* Scripturà privata tibi & alteri facta, *nu.* 141. Scriptura privata, alia eſt authentica, alia non authentica, quæ? *n.* 142.

2. Scripturæ privatæ pluribus modis authentizantur, ita ut plenam fidem faciant, T. 22. *num.* 143. *& ſeqq.* Videlicet per ſubſcriptionem propriæ manûs, ac trium teſtium viventium, *num.* 144. *&* 145. Per appoſitionem ſigilli authentici majoris Magiſtratûs &c. *num.* 146. Idem dicendum, quando ſcriptura cæteroquin privata, cum debitis ſolemnitatibus, eſt ſubſcripta, & ſigillata à publico Notario: Secùs, ſi eam confecit non ut Notarius, *n.* 147. Authentizantur quoque ſcripturæ originaliter privatæ per ſubſcriptionem partium non negatam, *nu.* 148. Per ſubſequentem Judicis examinationem, & approbationem, *num.* 149. Per deputationem loci, ſeu ratione publici Archivii, *num.* 150. Et ex longa temporis obſervatione, *num.* 152. Scriptura privata in Archivio publico fideliter cuſtodita, plenè probat; & quando? *num.* 151. Scriptura cenſetur authentica, quæ confecta eſt ſecundùm morem & conſuetudinem Regionis; & cur? *num.* 153. Stante conſuetudine illâ, vel ſtatuto loci, datur ſcripturæ illi fides ubique locorum, *num.* 154. Statutum exiſtens in Curia Mercatorum, ut ſcripturæ Mercatoris adhibeatur fides, debet ſervari in quolibet Foro, *nu.* 155. Scriptura privata habens aliquod tale ſupplementum, dicitur inſtrumentum publicum, *n.* 156.

Scriptura privata, v. g. Apocha, vel Epiſtola, quan-

do negatur eſſe illius, contra quem producitur, quid juris? *T.* 22. *n.* 157. *& ſeqq.* Ea nihil probat, donec per producentem oſtendatur oppoſitum, *nu.* 158. *&* 159. Scripturam privatam manu cujuſpiam fuiſſe ſcriptam &c. poteſt imprimis probari per appenſum ſigillum, *num.* 160. *&* 161. Id ipſum poteſt probari per teſtes; & quot ad id requirantur, vel ſufficiant? *num.* 162. *& ſeqq.* Item per comparationem Litterarum, ſeu ſcripturarum; & qualiter? *n.* 165. 166. *& ſeqq.* Scripturam manu alicujus eſſe ſubſcriptam, idem eſt ac ſi propria manu ſcripta fuiſſet, *num.* 160. Scriptura ejuſdem hominis ſolet mutari, *n.* 166.

2. Scriptura privata Confeſſata, an & qualiter probet tum contra ſcribentem, tum contra tertium? *T.* 22. *n.* 140. Regula eſt, quòd ſcriptura privata, v. g. Apocha confeſſata, plenè probet contra ſcribentem, *n.* 70. *& ſeqq.* Scriptura privata confeſſata, putà, de pecunia mutuò recepta, alicubi habet paratam executionem, *n.* 172. Diſparitas inter confeſſionem extrajudicialem, & ſcripturam privatam *nu.* 173. Scriptura privata confeſſata non præjudicat tertio, *nu.* 174. Probat tantùm contra ſcribentem, *n.* 175. Probat etiam contra ſuos ſucceſſores & tertios, qui habent cauſam ab illo ſcribente, *nu.* 176. Dummodo recognitio ſcripturæ ſuæ facta ſit ante ceſſionem illius cauſæ, *ibid.* Recognitio propriæ ſcripturæ non trahitur retrò ad tempus factæ ſcripturæ, niſi contra recognoſcentem, *nu.* 177. *&* 174. Scriptura privata in antiquis inducit ſemiplenam probationem contra tertium, *n.* 178.

6. Scriptura privata, an in omni prorſus caſu plenè probet contra ſcribentem? *T.* 22. *n.* 179. *& ſeqq.* Negatur iſtud de ſcriptura privata, v. g. quæ continet debitum, ſed non cauſam debiti, *n.* 180. Secùs, ſi in ea exprimatur cauſa debiti, *num.* 181. Nec probat ſcriptura privata contra ſcribentem, quando intra biennium opponitur per Debitorem exceptio non numeratæ pecuniæ, *num.* 182. *&* 184. Aut exceptio non numeratæ dotis, *num.* 183. Confeſſio qualificata, quòd ſcriptura privata fuerit manu ſuâ ſcripta jocosè ſolùm, an præjudicet confitenti? Remiſſivè, *n.* 185.

2. Scripturæ privatæ regulariter nen probant in commodum ſcribentium, *T.* 22. *num.* 186. *& ſeqq.* Fallit hoc, quando ſcriptura cæteroquin privata, eſt ſubſcripta à partibus, & tribus teſtibus, adhuc viventibus, ipſamque recognoſcunt, *num.* 187. Et quid, ſi teſtes jam fuerunt mortui? *n.* 188. *&* 189. Paria ſunt, totum ſcribere; vel tantum ſubſcribere, *num.* 189. Scriptura privata plenè probat pro ſcribente, quando aliunde eſt authorizata, *num.* 190. Item de conſenſu, ſeu conventione partium, *num.* 191. Seu, quando fuit producta, & contra eam pars adverſa nihil oppoſuit, *num.* 192. Epiſtola acceptata, & retenta abſque eo, quòd quis ei expreſsè contradicat, probat contra acceptantem pro ſcribente, *n.* 193.

3. Scriptura ſeu Inſtrumentum ſcriptum quare adhibeatur? *T.* 17. *n.* 17.

5. Scriptura, an & quando requiratur ad privilegium? *T.* 33. *n.* 28. *& ſeqq.*

SCRUTATOR.

1. Scrutatores, quot & quales ſint aſſumendi in electione? *T.* 6. *num.* 121. An tres ſint de ſubſtantia electionis? *num.* 122. Eorum officium, *num.* 123. *& ſeqq.* Debent exquirere vota ſingulorum ſecretò, ac ſingillatim; & quomodo? *n.* 124. *&* 125. Poſſunt tamen adhiberi Teſtes, & Notarius, *n.* 126. Scrutatores etiam exquirere debent vota cunctorum, *n.* 127. *& ſeqq.* An, & quomodo poſt publicatum ſcrutinium, teneantur ſcrutatores procedere ad collationem votorum? *num.* 130. *& ſeqq.* Quid agendum, ſi ſcrutatores collationem votorum, & electionem communem differre conentur? *n.* 131.

SCRUTINIUM.

1. Scrutinii forma, an ſit neceſſariò obſervanda in ſolemni Poſtulatione? *T.* 5. *nu.* 59. *& ſeqq.* Scrutinii publicatio, quæ? *T.* 6. *nu.* 285. Et quomodo fiat, *n.* 286. Poſt publicatum ſcrutinium Electores variare non poſſunt, benè tamen ante ejus publicationem, *n.* 290. *& ſeqq.* Et quæ ratio diverſitatis? *nu.* 291. *&* 292. *& ſeqq.* Publicato ſcrutinio non poſſunt Electores variare, nec ut ſinguli, nec ut Collegium, *n.* 294. Dummodo ex votis ſingularibus in ſcrutinio datis, poſſit ſequi communis electio, *n.* 295. Aliàs ſecùs, *n.* 296. *& ſeqq.* Si electio non ipſo jure eſt irrita, ſed per ſententiam caſſanda, non licet variare publicato ſcrutinio, *num.* 299. In electionibus Monialium, an & in quem finem liceat variare publicato jam ſcrutinio? *n.* 300. In electione ſummi Pontificis poſſunt Cardinales poſt publicatum ſcrutinium variare; & quando? *n.* 301.

1. Scrutinium in Ordine faciendo, quid, & quotuplex? *T.* 12. *nu.* 2. *& ſeqq.* Scrutinium à Concilio Tridentino præſcriptum, quale ſit, & an ubique uſu receptum? *n.* 3. Alterum ſcrutinium, *nu.* 4. Et tertium in actu Ordinationis peragendum explicatur, *nu.* 5. An is, qui ordinari deſiderat, in dubio præſumatur idoneus, vel hoc probare teneatur? *n.* 6. *& ſeqq.* Quâ ratione idoneitas Ordinandorum poſſit probari? *n.* 14. *& ſeqq.*

SCULPTURA.

2. Sculpturæ ſeu Litteræ antiquæ lapidibus inciſæ, quid probent? *T.* 22. *num.* 221. *& ſeqq.* Per eas poſſunt probari facta antiqua; & qualiter? *n.* 221. *&* 222. Probatio ducta ab armis ſculptis, vel depictis in Monumentis, Capellis &c. attenditur, *n.* 223. Lapides ſeu Columnæ terminorum, probant confinia, *nu.* 225. Inſcriptio in antiquis probat juſpatronatus, *n.* 226. Ubi agitur de magno præjudicio, ſculpturæ ſeu Litteræ antiquæ marmoribus inciſæ, ſolum probant ſemiplenè, niſi aliis adminiculis adjuventur, *num.* 227. *&* 228.

SECUNDÆ NUPTIÆ.

4. Secundæ Nuptiæ, ſeu matrimonium, licitæ & validæ ſunt, *T.* 21. *n.* 2. *& ſeq.* Etiam ante finitum annum luctûs, *n.* 4. Leges civiles quoad tempus ſecundarum nuptiarum non amplius attenduntur, *n.* 6.

Secundæ nuptiæ ut licitè fiant, qualis requiratur notitia mortis conjugis? *T.* 21. *n.* 7. *& ſeqq.* Non ſufficit opinio de morte conjugis, aut diuturna ejus abſentia, ſed requiritur certitudo moralis, *ibid.* quæ tamen ſufficit, *nu.* 8. Juxta arbitrium Judicis, *nu.* 9. Habetur talis certitudo moralis, quando adeſt atteſtatio Parochi, *nu.* 10. Vel alia authentica, *n.* 11. Aut duo teſtes idonei de viſu, *nu.* 12. Item ſi cum uno teſte de viſu, aut cum fama concurrunt conjecturæ, *n.* 14. Unus teſtis ſine conjecturis non ſufficeret, *num.* 15. *& ſeqq.* Sicut nec ſola fama, *nu.* 18. Quando adeſt certitudo moralis poteſt Parochus abſque præſcitu Ordinarii aſſiſtere ſecundis nuptiis, *n.* 19. Secus ſi dubitatur, *n.* 20. In dubio nec Ordinarius poteſt dare licentiam copulandi, *n.* 21. Qui ſtante dubio de morte conjugis cum alio habente bonam fidem contrahit, petere non poteſt debitum, reddere tamen tenetur, *nu.* 22. *& ſeq.* Si deponat dubium, etiam petere poteſt, *n.* 24. Si ambo in dubio contrahant, nec petere, nec reddere poſſunt,

ſunt, *num.* 25. Niſi dubium prudenter deponant, *num.* 56. Quid faciendum conjugibus, ſi poſt Matrimonium ſupervenit dubium? *num.* 27. *& ſeqq.* Si poſt Matrimonium habetur certa notitia de vita prioris conjugis, illico ab omni carnali commercio abſtinendum, & eidem adhærendum eſt, *n.* 30.

4. Secundarum nuptiarum benedictio de Jure non datur, *T.* 21. *nu.* 32. Benè verò de ſpeciali conſuetudine vel ſtatuto, *n.* 33. Benedicens ſecundas nuptias incurrit pœnam: & quam? *n.* 34.

Secundarum nuptiarum pœnæ aliæ principaliter ſunt in odium ſecundarum nuptiarum ſtatutæ: & quæ? *T.* 21. *num.* 35. Aliæ in favorem liberorum primi Matrimonii, *num.* 36. Uxor ſecundò nubens amittit omnia à primo viro acquiſita, *ibid.* Idem reciprocè eſt de viro ſecundo nubente, *num.* 37. Secundò nubens non poteſt ſecundo conjugi plus deferre quàm uni ex liberis primi Matrimonii, *num.* 38. Mater non item pater ad ſecundas nuptias tranſiens, amittit tutelam Liberorum, & privatur Jure educandi liberos; ac quomodo? *num.* 40. *& ſeqq.* Amittit etiam privilegia honoris à priore conjuge habita, *nu.* 43. De aliis pœnis ſecundò nubentium remiſſivè, *num.* 44. Pœnæ in odium ſecundarum nuptiarum principaliter ſtatutæ ſunt ſublatæ, *num.* 45. *& ſeqq.* Statutæ verò in favorem liberorum etiamnum vigent, *num.* 48. Legatum ſub conditione, *ſi non amplius nubas*, valet, *num.* 49.

SEDUCERE.

4. Seducens puellam, eamque carnaliter cognoſcens, ad quid teneatur? Vide *Defloratio.*

SEMEL.

2. *Semel malus, ſemper præſumitur eſſe malus*; & quomodo? *T.* 23. *num.* 100.

SEMEN.

4. Semen mulieris non requiritur, ſed ſufficit ad Matrimonium, ſi mulier ſemen viri recipere poſſit, etſi retinere non valeat, *T.* 15. *n.* 15. *& ſeq.*

SEMINARIUM.

3. Seminarium habet jus ad ſubſidium, & quale? *T.* 39. *num.* 37.

5. Seminarium in quavis Diœceſi erigi debet: & quomodo? *T.* 5. *num.* 28.

SEMINATIO.

4. Seminatio viri vel mulieris qualis requiratur & ſufficiat ad contrahendam affinitatem? *T.* 14. *nu.* 37. *& ſeqq.*

SENATUS-CONSULTUM.

1. Senatus Conſultum, quid? *P. n.* 176.

R. J. Senatus Conſulti Vellejani privilegium tranſit ad Hæredes Mulieris, C. II. R. VII. *num.* 10.

SENEX.

2. Senex quis cenſeatur? *T.* 6. *num.* 8. 9. *&* 10.

4. Senes in quavis ætate nubere poſſunt, *T.* 15. *num.* 18. Niſi ita exhauſti eſſent, ut copulam perfectam habere amplius non poſſint, *num.* 19.

SENSUS.

R. J. Senſus conjunctivus, ſeu Copulativus & disjunctivus quid operetur? C. II. R. XLVIII. *num.* 2.

SENTENTIA.

1. Sententia condemnatoria, & declaratoria judicis, notabiliter differunt; & quomodo? *T.* 2. *nu.* 231. *& ſeqq.* Sententia gemina conformis inducit conſuetudinem, *T.* 4. *n.* 176. Sententiæ venales ſunt ipſo jure nullæ, *T.* 32. *num.* 11.

2. Sententia lata in petitorio, an pariat exceptionem rei judicatæ in poſſeſſorio? *T.* 12. *num.* 269. *&* 270. Sententia lata in poſſeſſorio, abſorbetur per ſententiam illicò pro parte adverſa latam in petitorio quoad effectum principalem, non quoad effectus ſecundarios, *num.* 172. *& num.* 292. *& ſeqq.* Sententia in poſſeſſorio operatur multùm quoad receptionem fructuum, quos ſpoliator interim perceperat, *num.* 292. Sententia lata ſuper poſſeſſorio momentaneo non ſuperfluit, ſed prodeſt ad plures effectus; & quales? *T.* 12. *num.* 292. 293. *& ſeqq.* Tamen ſententia lata ſuper petitorio prævalet in executione; & cur? *nu.* 296. Sententia lata ſuper poſſeſſorio & petitorio ſimul, quomodo dicatur una? *num.* 291.

Sententia interlocutoria videtur eſſe terminus peremptorius citationis, *T.* 14. *num.* 74. Sententia interlocutoria tranſit in rem judicatam quoad partes, non quoad Judicem, *ibid.* Confeſſio judicialis in cauſis civilibus habet vim ſententiæ, ac rei judicatæ, *T.* 18. *nu.* 64. Secus in criminalibus; & cur? *num.* 65. Sententia diffinitiva contra confeſſum in Judicio, an ferri debeat? *T.* 18. *num.* 71. *& ſeqq.* In cauſis criminalibus hæc omnino requiritur, *nu.* 72. Et quid in cauſis civilibus? *num.* 73. *& ſeqq.* Sententias contrarias ſi duo arbitri, vel duo Judices delegati dederunt, quid Juris? *T.* 19. *num.* 31. Sententia lata per dicta teſtium de credulitate, nunquam tranſit in rem judicatam, *T.* 20. *num.* 344. Contra ſententiam admittitur probatio per confeſſionem partis, *T.* 23. *num.* 55.

2. Sententia ex præſumptione juris poteſt ferri, niſi hæc contrariâ probatione elidatur, *T.* 23. *num.* 60. Et quid dicendum de præſumptione hominis? *nu.* 61. *&* 62. Utrùm etiam in cauſis criminalibus poſſit ex præſumptionibus ferri ſententia? *nu.* 63. *& ſeqq.* Sententia lata retractari non poteſt propter inſtrumenta de novo reperta: & quando ſecùs? *T.* 24. *num.* 149. *&* 150. Sententia lata per probationes privilegiatas, nunquam tranſit in rem judicatam, *num.* 151.

Sententiæ nullitas, atque inde conſurgens exceptio illius, poteſt oriri multipliciter, *T.* 25. *num.* 67. Exceptio nullitatis ſententiæ poteſt opponi poſt ſententiam, *num.* 66. 68. *& ſeqq.* Exceptio nullitatis ſententiæ regulariter non impedit executionem ipſius, *num.* 70. *& ſeqq.* Vide ſuprà ℣. *Exceptiones peremptoriæ.* Sententia in ſummariſſimo Judicio lata, eſt ſolùm interlocutoria, non diffinitiva, *T.* 25. *n.* 115. Nec affert perpetuum, ſed modicum duntaxat præjudicium, *ibid.* Secus dicendum de ſententia lata in poſſeſſorio ordinario, *num.* 113.

Sententia, & Res judicata, ſunt valde affinia, *T.* 27. *num.* 2. Datur tamen inter eas aliqua differentia, *num.* 3. *&* 4. Sententia poteſt ſumi dupliciter; & in quo ſenſu dicatur tranſire in rem judicatam, *num.* 5. Sententia ante lapſum decendii dicitur Res judicata largè ſolùm, & impropriè; poſtea verò propriè, ac irrevocabiliter, *num.* 2. *&* 5. Sententia dicitur, à *ſentiendo*; ſicque plura ſignificat, *num.* 6.

2. Sententia dividitur in diffinitivam, & interlocutoriam, *T.* 27. *numer.* 7. Interlocutoria tamen

non eſt propriè ſententia; & cur? ibid. Sententia diffinitiva, quid? num. 9. & ſeqq. Sententia arbitri, non eſt propriè ſententia, num. 10. Sententia diffinitiva differt à ſententia abſolutoria ab obſervatione judicii; & quomodo? num 11.

Sententia interlocutoria, quæ? T. 27. num. 12. & ſeqq. Quilibet juſſus Judicis faciens ad cauſam, an ſit ſententia interlocutoria, dicitur ab inter & loqui, num. 14. Quod à Judice præcipitur ante principium, vel poſt finem cauſæ, dicitur ſententia quaſi interlocutoria, ibid. Iſtud eſt notandum propter ſtatuta loquentia de ſententiis interlocutoriis, numer. 15. In ſtatutis verba debent propriè & ſtrictè intelligi, ibid. Sententia interlocutoria dividitur in merè interlocutoriam; & in eam, quæ habet vim diffinitivæ, num. 16. Sententia interlocutoria habens vim diffinitivæ, quæ? num. 17. Appellatur etiam mixta, ſeu quaſi media, ibid.

Sententiam interlocutoriam habere vim diffinitivæ, unde cognoſci poſſit? T. 27. numer. 18. & ſeqq. Talis eſt ea, poſtquam non ſperatur alia ferenda ſententia in eadem inſtantia, num. 18. Item, per quam diffinitur unus articulus cauſæ principalis, num. 19. Aut per quam expirat officium Judicis, num. 20. Vel, quâ quis pronuntiat, ſe eſſe Judicem competentem, num. 21. Sive per quam admittitur, vel rejicitur exceptio peremptoria, num. 22. Et quæ continet aliquid dari, vel fieri à parte, num. 23. Sententia interlocutoria habens vim diffinitivæ, an debeat regulari ſecundùm naturam diffinitivæ? num. 24. & 25.

2. Sententia diffinitiva, in quibus differat à merè interlocutoria? T. 27. num. 26. & ſeqq. Earum differentiæ ſunt plures, commodè tamen reducuntur ad tres principales, num. 26. Differunt enim reſpectu rei controverſæ; & quomodo? num. 27. Differunt quoad ordinem judiciarium multipliciter; idque declaratur inductione, num. 28. 29. & 30. Differunt variè quoad effectus, num. 31. & ſeqq. Condemnatus de crimine per ſententiam diffinitivam, efficitur infamis: Secùs de interlocutoria, num. 32. Sententia diffinitiva ſemel validè prolata à judice revocari nequit: benè tamen interlocutoria, num. 33. 34. & ſeqq. Et quæ ratio diſparitatis? num. 34. Judex, poſtquam ſemel dixit ſententiam diffinitivam, Judex eſſe definit, num. 34. & 35. Judex ordinarius nequit revocare ſententiam diffinitivam, quæ exiſtit valida, licèt forſan ſit iniqua: poteſt tamen revocare ſententiam ſuam, quæ ipſo jure eſt invalida, num. 36. Idem dicendum de Delegato ad univerſitatem cauſarum, ib. Sed Delegatus ad cauſam particularem, nequit revocare ſententiam diffinitivam, etiam invalidam: & quæ ratio diſparitatis? num. 37. A ſententia diffinitiva poteſt regulariter appellari, non ab interlocutoria, num. 38.

Sententia quando à Judice proferenda ſit? T. 27. num. 39. & ſeqq. Ea eſt ferenda infra tempus à Jure præſcriptum, & quale illud ſit? numer. 39. & 40. Poſt lapſum biennii, vel triennii an pareat inſtantia? num. 40. Judex tenetur cauſas matura deliberatione examinare, & ſententiam non præcipitanter ferre, num. 41. Sententia lata à Judice ignaro de meritis cauſæ, eſt ipſo jure nulla, num. 42. Ad ſententiam diffinitivam debent præcedere termini ſubſtantiales, num. 43. Atque admitti probationes neceſſariæ, ibid. Sententia non eſt ferenda, quando cauſa adhuc eſt dubia, licet tempus datum ad ſententiandum jam ſit in fine: & quid tunc agendum? num. 44. Judicem oportet uſque ad ſententiam cuncta rimari, num. 45. Et jurgantium controverſias celeri ſententia terminare, ibid. Ad diffinitivam ſententiam tunc demum eſt deveniendum, quando ab utraque parte concluſum eſt in cauſa, num. 46. & ſeqq. Intelligendo iſtud in Judicio ordinario: ſecùs in ſummario, num 47.

Sententiæ diffinitivæ requiſita, quæ? T. 27. num. 57. & ſeqq. Et quo loco, & modo, ea ſit proferenda? ibid. Ad eam requiritur cum primis citatio partium, num. 58. Item, ut ſit redacta in ſcripturam, atque à Judice ex ſcriptis proferatur; & cur? num. 59. Epiſcopi tamen, & Perſonæ illuſtres, poſſunt ſententiam per alium recitare, numer. 60. Sententia diffinitiva debet proferri à Judice ſedente, num. 61. Et quidem ſedente pro Tribunali, num. 62. & 63. Eſtque ferenda de die & quidem non Feriato, numer. 65. Quid ſi feratur de nocte? ibid. Solemnitates hujuſmodi adeò requiruntur, ut ipſis non obſervatis ſententia diffinitiva regulariter ipſo jure ſit nulla, num. 65. Secus dicendum de ſententia interlocutoria, num. 66. Et de ſententia lata in Judicio ſummario, num. 67. Atque in aliis certis caſibus, in quibus fallit data Regula, num. 68. Conſuetudo locorum, ſeu ſtylus ſingulorum Tribunalium, in propoſito attendi debet, num. 69.

2. Sententia judicialis debet eſſe Juri conformis: alioquin ipſo jure foret nulla; idque exemplificatur, T. 27. num. 70. & ſeqq. Sententia dicitur nulla novem modis; & quibus? numer. 72. Valet ſententia, quæ præter errorem Juris continet aliam rationem, quâ juſtificari poteſt, numer. 77. Sententia contra jus obſcurum, ſive dubium, non eſt ipſo jure invalida, num. 74. Regula illa, quod ſententia debeat eſſe Juri conformis &c. intelligitur de Jure conſtitutionis, non de jure litigatoris, num. 75. & 76. Sententia lata contra jus Conſtitutionis, & ſententia lata contra Jus litigatoris, quæ? num. 76.

Sententia debet eſſe conformis Libello, T. 27. num. 77. & ſeqq. Judex appellatur Stultus, qui ultra petita in Libello judicat, num. 78. Sententia debet eſſe conformis Libello in tribus; & quibus? num. 79. Regula hæc patitur plures fallentias, num. 80. & ſeqq. Fallit enim in Papa, Imperatore, aliiſque ſupremis Principibus &c. nu. 81. Fallit etiam in cauſis, in quibus proceditur ſolâ facti veritate inſpecta, num. 82. Fallit inſuper propter magnam conformitatem, ſeu connexionem, quam res petita in Libello habet cum alia re; idque exemplificatur, num. 83. Regula illa procedit ſolùm in cauſis civilibus, ſecùs in criminalibus, num. 84. Fallit quoque, ſi partes conſentiant, num. 85. Atque in cauſa Matrimonii carnalis, vel ſpiritualis, & in aliis caſibus concernentibus periculum animæ, num. 86.

Sententia judicialis debet eſſe certa, T. 27. num. 87. & ſeqq. Adeò, ut ſententia incerta, ſit ipſo jure nulla, num. 88. Etiamſi petitio Libelli fuiſſet de quantitate incerta, num. 89. Regula hæc procedit in Judiciis particularibus: Secùs in univerſalibus, num. 90. Fallit etiam in illis caſibus, in quibus Judex nequit ferre certam ſententiam; putà in alternativis, vel quando dubium eſt, an res petita adhuc exiſtat, num. 91. Sententia ſuper expenſis litis, poteſt eſſe incerta, & quomodo? T. 27. num. 207.

2. Sententia judicialis, an poſſit ferri ſub conditione, vel ſic lata teneat? T. 27. num. 92. & ſeqq. Non valet, ſi proferatur ſub conditione extrinſeca, num. 92. & 93. An valeat ſententia lata ſub conditione intrinſeca? num. 93. & 94. Quid dicendum de praxi Tribunalium, abſolventium Reum ſub conditione: Niſi actor meliùs ſuam intentionem probaverit? num. 95. Conſuetudo ferendi ſententiam ſub tali conditione, videtur rationabilis, num. 96.

Sententia diffinitiva debet continere abſolutionem, vel condemnationem, T. 27. num. 97. Non tamen cauſam ipſius, regulariter loquendo, numer. 98. & 99. Imo fatuum eſt in ſententia exprimere cauſam ejus: & cur? num. 98. In certis tamen caſibus debet in ſententia exprimi cauſa ipſius: ut in cauſa appellationis, num. 100. Et in ſententia excommunicationis, num. 101. Et in aliis quatuor caſibus; & in quibus? num. 102. In memoratis caſibus debet cauſa in ſententia exprimi duntaxat propter certos effectus, num. 103. Idem poteſt contingere in nonnullis aliis caſibus, num. 104.

Sententia quo tempore dicatur tranſire in rem judicatam? T. 27. num. 105. 107. & ſeqq. Præcipuus ſententiæ diffinitivæ effectus eſt, ut regulariter poſt decendium, ſi ab ea non appellatur, tranſeat in rem judicatam; & cur? num. 107. & 108. Sententia tranſiens in rem judicatam, habet pro ſe præſumptionem Juris & de jure, num. 109. Eſtque tantæ authoritatis, ut de ente faciat non ens, & de falſo verum, & de albo nigrum, nu. 106. Sententia non ſolùm diffinitiva, verùm etiam interlocutoria, poſt decendium tranſit in rem judicatam, numer. 112. Tranſit etiam ſententia in rem judicatam, quando appellatio fuit deſerta, num. 113. Dantur plures caſus, in quibus ſententia poſt decendium non tranſit in rem judicatam, T. 27. num. 114. & ſeqq. Sic ſententia lata contra jus conſtitutionis non tranſit in rem judicatam, num. 115. & 116. Sententia à non ſuo Judice lata, vel pretio empta, aut lata ex probationibus à jure reprobatis, non tranſit in rem judicatam, num. 117. Sententia lata in cauſis Matrimonialibus non tranſit in rem judicatam: & quando? num. 118. 119. & 120. Quid dicendum de ſententia lata contra valorem, vel pro valore Sponſalium? num. 121. & 122. Sententia non tranſit in rem judicatam in cauſa Beneficiali; & quomodo? num. 123. & 124. Nulla ſententia tranſit in rem judicatam, cujus obſervantia nutrit peccatum per partes non remiſſibile, num. 125. In cauſis criminalibus, an, & in quo ſenſu ſententia non tranſeat in rem judicatam? num. 126. & 127. Sententia, quam victor fatetur iniquam, debet retractari, neque cenſetur tranſire in rem judicatam, T. 27. num. 128. Neque tranſit in rem judicatam ſententia, quando per evidentiam facti conſtat de ejus iniquitate, num. 129. Idem dicendum de ſententia lata ex errore, vel cauſâ falſâ, aut non concludente, quando hæc in ſententia fuit expreſſa, num. 130. Item de ſententia lata ex falſis inſtrumentis, vel teſtimoniis teſtium corruptorum, dum probatur, Judicem in ſententia ferenda eiſdem uſum fuiſſe, num. 131. Iſtud ampliatur ad ſententiam latam prætextu Juramenti neceſſarii, falſi tamen poſtea reperti, num. 132. Et ad ſententiam latam ex probationibus privilegiatis, aut præſumptivis &c. num. 133. Et ad ſententias latas ex conſilio Doctorum, aut judicio peritorum in arte ſua &c. num. 134.

2. Sententia, quæ non tranſit in rem judicatam, qualiter ſit revocanda? T. 27. num. 135. & ſeqq. Ea poſt lapſum decem dierum non poteſt revocari per viam appellationis, ſed ſolùm per viam querelæ, num. 135. Et quomodo iſtud fiat? num. 136. & 138. Notabilis differentia inter Appellationem, & inter querelam, in cauſis non tranſeuntibus in rem judicatam, num. 137. & 138.

Sententiæ diffinitivæ effectus alii, qui? T. 27. num. 139. & ſeqq. Sententia quæ tranſit in rem judicatam, facit jus inter partes, num. 139. Non verò reſpectu aliorum, num. 140. Per eam finiuntur lites: adeò ut non reſcindatur prætextu Inſtrumentorum de novo repertorum, num. 141. & 142. Per ſententiam diffinitivam finitur poteſtas Judicis, num. 143. Eaque juſtè lata, debet à ſuperiore confirmari, num. 144. Sententia lata pro Actore, præbet ipſi actionem in factum &c. num. 145. Reo per ſententiam diffinitivè abſoluto datur exceptio rei judicatæ, &c. num. 146. Secùs ſi tantùm abſolvatur ab obſervatione Judicii, num. 147. Sententia diffinitiva in actione injuriarum habet alium effectum; nempe, quod condemnatus de crimine, notetur infamia, niſi injuria foret minima, num. 148.

2. Sententia inter aliquos lata, an & quando noceat, vel proſit aliis? T. 27. num. 149. & ſeqq. Regula eſt quod ſententia inter aliquos lata aliis non præjudicet, idque exemplificatur, num. 149. 150. & 151. Sententia inter aliquos lata, regulariter etiam non prodeſt aliis, num. 152. Regula hæc patitur plures limitationes, num. 153. & ſeqq. Sic ſententia inter aliquos lata nocet, ſive prodeſt aliis quoad præſumptionem, ſi tangit jus abſentium: licet non quoad plenum præjudicium, num. 154. Ampliatur iſtud ad duos notabiles caſus, num. 156. Regula illa fallit in cauſis connexis; idque declaratur, num. 157. Fallit etiam in re individua, & pluribus communi; quod exemplificatur, num. 158. Item in re communi cum pupillo, num. 159. In individuis poteſt quis conſequi per ſocium, quod per ſe non poteſt, ibid.

Sententiæ executio, quo tempore, ac ordine ſit facienda? T. 27. num. 160. & ſeqq. In actionibus, ſeu cauſis civilibus, ſententia lata non illicò eſt executioni mandanda, ſed expectandum ſaltem per decem dies, num. 160. Et quid in criminalibus? num. 161. & 162. Si dixerit Reus, ſe velle parere ſententiæ, ſtatim iſta in actione reali eſt executioni mandanda, num. 163. In actione perſonali regulari conceditur quadrimeſtre ad ſolvendum, nu. 164. Statim ſolvere debens, non tenetur illicò cum ſacco adire, ibid. Quadrimeſtre illud ex cauſa juſta poteſt arctari, vel prolongari; non tamen ſine cauſa, num. 165. Executio ſententiæ in debitis perſonalibus, quo ordine in bonis fieri debeat? num. 166. Ipſa plerumque ſpectat ad Judicem, qui ſententiam tulit, dummodò is ſit Judex ordinarius, num. 167. Quid, ſi bona Rei condemnati ſint in alieno territorio? ibid. Poſt ſententiam latam expirat officium Judicis; & quomodo? nu. 168. Sententiam ſuam an poſſit exequi Judex delegatus? T. 27. num. 169. 170. & ſeqq. Executionem ſententiæ inter alios latæ poteſt impedire tertius interveniens pro ſuo intereſſe, atque appellans, num. 173. Dummodo probet de ſuo jure, num. 174. A ſententia inter alios lata appellari non poteſt, niſi ex juſta cauſa: idque exemplificatur, num. 175.

2. Sententia à pluribus lata tenet, ſi plures Judices concurrant, T. 27. num. 215. Ex tribus Arbitris ſtatur ſententiæ duorum concordantium, num. 216.

Et quid ſi duo Judices contraria pronuncient? *nu.* 217. *&* 218. Aut duo Arbitri contrarias ferant ſententias? *num.* 219.

Sententia diffinitiva differt ab interlocutoria quoad modum appellandi ab ea: & quomodo? T. 28. *num.* 13. 14. *& ſeqq.* Vide ſuprà ℣. *Appellatio judicialis.* A ſententia interlocutoria de facto non licet appellare, niſi habeat vim diffinitivæ, vel niſi gravamen per diffinitivam irreparabile afferat, *num.* 16. Gravamen per ſententiam diffinitivam irreparabile, exemplificatur, *ibid.* Sententia interlocutoria habens vim diffinitivæ, regulariter ſecundùm naturam diffinitivæ, T. 28. *num.* 102. Sententiæ in cauſa appellationis executio, an ſpectet ad Judicem *ad quem*, vel *à quo*? T. 28. *numer.* 238. Communior ſententia tenet, eam ſpectare ad Judicem *ad quem*, *num.* 238. *&* 239. Limitatur hoc, quando Judex *à quo* dedit Apoſtolos refutatorios, & appellatio pronuntiatur frivola, *num.* 240. Et quid obſervetur in Curia Romana? *num.* 241. Limitatur etiam, quando ſententia tranſit in rem judicatam, ob non præſentatam ſuperiori appellationem inter legitima tempora, *numer.* 242. Et quando appellatio fuit deſerta per lapſum Fatalium ad ejus proſecutionem ſtatutorum, *numer.* 243.

2. Sententia lata in poſſeſſorio, non admittit appellationem, T. 28. *num.* 304. Et quid in poſſeſſorio magni præjudicii? *num.* 305. Ab eadem ſententia, & ſuper eodem articulo, non licet eidem ter appellare, *num.* 312. Secùs ſuper diverſis articulis, etiam ejuſdem cauſæ, *num.* 313. Et quid ſi modò una modò altera pars ſuccumbat, & appellet, *num.* 314.

5. Sententia in proceſſu criminali antequam feratur, quid obſervari, & fieri oporteat, T. 1. *num.* 483. *& ſeqq.* Citatio Rei ad audiendam ſententiam eſt de ſubſtantia proceſsûs, *num.* 484. Poteſt fieri oretenùs, ſi Reus & Actor ſunt præſentes; aliàs fit in præſentia teſtium, *num.* 485. Forma hujus citationis, *num.* 486. Dum fertur ſententia, non eſt neceſſaria præſentia Rei, vel Actoris, niſi aliàs jam eſſent in loco, *ibid.* recenſentur plura alia Requiſita circa ferendam ſententiam, *n.* 487. *& ſeqq.* Forma ſententiæ diffinitivæ, *num.* 500. Si Judex delegatus fert ſententiam, debet eſſe præſens, & alios præcedere, *n.* 501.

Sententia in proceſſu criminali lata executioni dari non poteſt; niſi poſt 10. dies, ut videatur, an & qualiter Reus appellet, *T.* 1. *n.* 502.

Sententia pœnam criminalem imponens, an, à quo, & quando poſſit minui? *T.* 1. *n.* 515.

R. J. Sententia nulliter lata, nullo temporis tractu tranſit in rem judicatam, nec neglectis fatalibus appellationis, C. II. R. XXI. *num.* 8.

Sententiam diffinitivam latam Judex mutare aut revocare non poteſt, C. II. R. XXI. *num.* 8.

SEPARATUM.

2. Separata. In ſeparatis ex uno ad aliud non infertur, *T.* 2. *num.* 182.

SEPELIRE, SEPULCHRUM, SEPULTURA.

3. Sepelientes indignum, quas pœnas incurrant? *T.* 28. *num.* 37.

1. Sepulti à Schiſmaticis, non ſunt exhumandi, *T.* 16. *num.* 30.

Sepulturam eligere, & ad hanc eligendam inducere Parochianos, an liceat? *T.* 35. *num.* 77.

2. Sepulturæ in loco ſacro cauſam, ſolus Judex Eccleſiaſticus cognoſcit, *T.* 1. *n.* 74. *& ſeqq.*

3. Sepulchrum Altaris quid? *T.* 4. *num.* 39.

Sepultura quid ſit? & ubi fieri debeat, quando non eligitur? T. 28. *num.* 2. *& ſeqq.* Sepultura variè accipitur, *num.* 2. Definitur, *num.* 3. Locus ſepulturæ ordinariè eſt Cœmeterium, *num.* 4. Quod ab Eccleſiis remotum eſſe debet, *num.* 5. in Eccleſiis olim nemo poterat ſepeliri, *num.* 6. Diſſuadetur abuſus hodiernus, *num.* 7. *& ſeq.* Si nulla eligitur ſepultura, quivis ſepelitur in ſepulchro Majorum, *num.* 9. *& ſeq.* Quid Juris, ſi Majores in diverſis jacent ſepulchris? *num.* 11. Qui non habet ſepulturam Majorum, ſepelitur in ſua Parochia, *num.* 12.

Sepultura Clericorum ſæcularium, & Religioſorum, *T.* 28. *num.* 13. *& ſeqq.* Clerici Beneficium non habentes ibi ſepeliuntur, ubi Laici, *num.* 13. Beneficiati verò, ubi Beneficium habent, etſi alibi domicilium habeant, *num.* 14. *& ſeqq.* Religioſi ſepeliuntur in ſuo Monaſterio, ſi ibi vel extra in loco tamen propinquo moriuntur, ſi in remoto loco, *ibid.* vel ſepultura electa ſepeliuntur, *num.* 18. Si è loco propinquo deferuntur ad Monaſterium, nihil debetur Parocho loci, *num.* 19. Novitii ſepeliuntur in Monaſterio, *num.* 20. Religioſorum domeſtici, ſervitiales in eorum Eccleſia, vel Cœmeterio ſepeliuntur, *num.* 21.

Sepultura uxoris viduæ, hæc ſepelitur in ſepulchro viri, etſi poſt mortem mariti in aliam Parochiam ſecedat, T. 28. *num.* 22. Uxor legata ubi ſepeliatur? *num.* 23. Idem quod de uxore, etiam reciprocè de marito dicendum eſt ratione ſepulturæ, *num.* 24. *& ſeq.*

3. Sepultura peregrinorum tranſeuntium eſt propria Parochia, ſi illuc commodè portari valeat: ſecus Parochia loci, ubi decedunt, T. 28. *nu.* 26. *& ſeq.* Peregrini & advenæ diu alicubi habitantes ſepeliuntur in loco, ubi moriuntur, *num.* 28.

Sepulturæ jus, quibus locis, & quomodo competat ad hoc, ut defunctorum cadavera ibidem ſepeliri poſſint, ac debeant? *T.* 28. *num.* 29. *& ſeqq.* Competit Eccleſiæ Parochiali, *num.* 29. & Minoribus, & Prædicatoribus ex privilegio, *num.* 30. Invitis Regularibus apud eoſdem nemo ſepeliri poteſt, *num.* 31. Ad eligendam alicubi ſepulturam nemo poteſt induci, *num.* 32. Pacta inter ſuperiores locales & Clericos ſæculares circa ſepulturam, caſu quo quis eam apud ſæculares eligit? *num.* 34. *& ſeqq.*

Sepulturæ electionem facere quivis poteſt, *Tit.* 28. *num.* 39. In quovis loco Religioſo, etiam in privata Capella, *num.* 40. Impuberes tamen prohibentur ſibi eligere ſepulturam, *numer.* 41. Religioſi ſubditi quoque non poſſunt ſibi eligere ſepulturam: benè tamen Prælati ſupremi, *num.* 42. Ac novitii. Item Profeſſi in remotis decedentes, *num.* 43. Quid Juris, & quæ obſervanda, caſu quo quis eligit ſepulturam apud Regulares, *num.* 34. Ibi ſepeliri quivis debet, ubi ſepulturam elegit, *num.* 9.

Sepulturæ pro loco, & actu an aliquid exigi poſſit? vel debeatur? T. 28. *num.* 65. *& ſeqq.* Pro terra ſepulturæ deputanda nondum benedicta aliquid exigi vel accipi poteſt, *num.* 65. Non verò pro terra jam benedicta, *num.* 66. Niſi adſit conſuetudo, vel liberaliter quid offeretur, *num.* 67. Ratione ſitûs, & honoratioris loci aliquid peti poteſt, *num.* 68. *& ſeq.* Parochus neminem cogere poteſt ad dandum aliquid pro officio ſepulturæ, Exequiis &c. *num.* 70. Benè tamen liberaliter datum recipere: & ubi dandi conſuetudo eſt Epiſcopum convenire, ut ad dandum compellat, *num.* 71. *& ſeq.* Abuſus Parochorum in petendo aliquid pro ſepultura & exequiis, *num.* 73. *& ſeq.*

3. Sepultura quibus concedi, & negari debeat? T. 28. *nu.* 76. *& ſeqq.* Omnes fideles baptizati, etiam damnati ad mortem (exceptis ſuſpenſis, & Rotæ affixis) in loco ſacro ſepeliri debent, *num.* 76. *& ſeqq.* Sepultura privantur omnes in notorio peccató mortali decedentes, *num.* 90. Si excommunicatus denuntiatus, aut infidelis ſepelitur in loco ſacro, polluitur Eccleſia, debetque Corpus iterum exhumari, *num.* 91. An etiam reliqui indigni exhumari debeant, & per eorum ſepulturam polluatur Eccleſia? *nu.* 92. *& ſeq.* Pœnæ ſepelientis indignum, *num.* 94 *& ſeq.* Per ſepelientes quinam intelligantur? *num.* 96.

5. Sepulchri violatio quid, & quæ pœna illius? T. 18. *num.* 66. *& ſeqq.*

R. J. Sepultura. In communem ſepulturam extraneus non poteſt ſepeliri niſi omnium conſenſu, C. II. R. LVI. *num.* 10.

SEQUESTER, SEQUESTRARE, SEQUESTRATIO, SEQUESTRUM.

2. Sequeſter, quis? *T.* 17. *num.* 5. An officium ſuum deponere valeat? *numer.* 8. Utrum in ſequeſtrum tranſeat poſſeſſio rei ſequeſtratæ? *T.* 17. *num.* 42. *& ſeqq.*

Sequeſtrare fructus rei petitæ ob contumaciam Rei, poteſt quandoque Judex, T. 14. *nu.* 132. Sed non niſi concurrentibus certis circumſtantiis, *n.* 133.

2. Sequeſtratio, quid? T. 17. *num.* 2. *& ſeqq.* Et qualiter differat à Depoſitione? *num.* 3. *&* 5. Datur tum de re mobili, tum de immobili, *num.* 4. Sequeſtratio eſt duplex, voluntaria videlicet, & neceſſaria; & quid? *num.* 6. *&* 9. Sequeſtratio prior, qualiter cenſeatur voluntaria? *num.* 7. Dicitur etiam conventionalis, *ibid.* Sequeſtratio neceſſaria, quot modis fiat? *num.* 10. Fit vel officio Judicis, vel ad inſtantiam partis, *num.* 10. *&* 11. Sequeſtratio de re non litigioſa, ex duplici cauſa fieri ſolet, & quali? *num.* 12. Et quibus modis ſequeſtratio fiat de re litigioſa? *num.* 13. An, & in quibus caſibus permittatur fieri? T. 17. *nu.* 14. *& ſeqq.* Sequeſtratio voluntaria eſt permiſſa, *num.* 14. Neceſſaria regulariter eſt prohibita; & cur? *num.* 15. *&* 16. In pluribus tamen caſibus etiam ſequeſtratio neceſſaria eſt permiſſa, *nu.* 17. *& ſeqq.* Nempe, quando Reus diſſipat fructus, quos conſervare debet, *numer.* 18. Quando petitur res mobilis, & perſona eſt ſuſpecta, ne fugiat cum ea, *num.* 19. *& ſeqq.* Item, ſi timetur de dilapidatione, *num.* 22. Item in re dotali, & accedente juſtâ causâ, *numer.* 23. Et quando appellatur ab Executore ſententiæ diffinitivæ modum excedente, *num.* 24. Etſi quis de poſſeſſione ſervitutis proclamat in libertatem, *num.* 25. Etſi colonus neget locationem, *num.* 26. Item fit ſequeſtratio, ſi pendente lite ſuper valore matrimonii, ex parte mulieris timeatur de ſævitia viri, *num.* 27. Vel ſi timetur, ne Sponſæ, de cujus matrimonio agitur, violentia inferatur, aut ipſa corrumpatur, *num.* 28. Vel ſi ſervi conquerantur de tyrannide Dominorum ſuorum, aut Religioſi de ſuis Prælatis, *num.* 29. Et quando aliquid dicitur ablatum illi, qui eſt de familia Judicis, *num.* 30. Fit quandoque ſequeſtratio fructuum rei petitæ ob contumaciam Rei, *num.* 31. Fit etiam ſequeſtratio Beneficii, & fructuum ejus, quando contra ejus poſſeſſorem apud Sedem Apoſtolicam fuit promulgata una ſententia diffinitiva &c. *nu.* 32. Fitque ſequeſtratio ob timorem ſcandali, *num.* 33. Et ne perdatur occaſio vendendi rem litigioſam, quæ ſervari nequit, *n.* 34.

2. Sequeſtrationem ut Judex facere poſſit, quæ requirantur? *T.* 17. *n.* 35. *& ſeqq.* Ad eam faciendam, ut Judex ex officio nobili procedat, requiritur publica cauſa, *n.* 35. *&* 33. Ut ex officio mercenario, potiſſimum requiruntur quatuor; & quæ? *n.* 36. 37. *&* 38. Remedium Juris evitandi ſequeſtrationem in caſibus memoratis, regulariter eſt cautio ſufficiens de reſtituenda re litigioſa, *num.* 39. *& ſeqq.* In ſequeſtratione an poſſeſſio rei ſequeſtratæ tranſeat in ſequeſtrum? *num.* 42. *& ſeqq.*

3. Sequeſtrum ſive ſequeſtratio quid? T. 16. *num.* 5.

SERMO.

2. Sermo ſerioſus de æquitate canonica idem præſtat, ac Juramentum, *T.* 18. *num.* 59.

SERVITUS, SERVUS.

1. Servitutes ſunt juri naturali contrariæ, quomodo? P. *num.* 22.

Servus meliorem conditionem domini facere poteſt, non deteriorem, *T.* 2. *num.* 316. Servi an Reſcriptum impetrare valeant? T. 3. *num.* 36. *&* 37. Servi in Jure, qui dicantur? T. 18. *num.* 2. Servorum triplex eſt genus, *num.* 3. *& ſeqq.* Servi propriè dicti, ſeu Mancipia, *num.* 4. Servi adſcriptitii, & ſervi originarii, qui? *num* 5. Famuli pro annua mercede ſervientes, in ſenſu juris non ſunt ſervi, *num.* 6. Servus quis efficitur tribus potiſſimùm modis, *num.* 7. *& ſeqq.* Videlicet nativitate; & quid ad hoc requiratur? *num.* 8. Captivitate, *num.* 9. Et venditione, *num.* 13. Cur capti in bello dicebantur ſervi, ſeu Mancipia? *nu.* 9. De facto capti in bello dicebantur ſervi, ſeu Mancipia? *num.* 9. De facto capti in bello inter Chriſtianos geſto, non amplius efficiuntur ſervi: & cur? *num.* 10. Benè tamen capti in bello contra Infideles, v. g. Turcas geſto, *num.* 11. Chriſtiani in ſervitutem Turcicam abducti, à nobis reputantur liberi, *num.* 12. Quibus aliis modis quis efficiatur ſervus? *nu.* 14. Servi propriè dicti, ac etiam ſervi adſcriptitii, & originarii, prohibentur ordinari abſque conſenſu dominorum, *nu.* 15. *&* 16. Ordinariè requiritur expreſſa domini licentia in ſcriptis obtenta, ut ſervus ordinetur, *nu.* 17. Quamvis etiam tacitus domini conſenſus ſufficere poſſit, *num.* 18. Et tunc ſervus eo ipſo acquirit libertatem, *num.* 19. Servus ad Ordines minores invito Domino promotus, debet huic ipſum repetenti reſtitui, *num.* 20. Quid Juris, ſi ſervus invito domino initiatus fuerit ſacris Ordinibus? *num.* 21. *& ſeqq.* Vel etiam ad Sacerdotium promotus? *num.* 24.

2. Servi, ſeu Mancipia, prohibentur ſimpliciter eſſe teſtes in Judicio, T. 20. *num.* 69. Niſi in defectum aliarum probationum, ac in exceptis criminibus, *nu.* 70. Servi tamen adſcriptitii, & originarii, ſunt homines liberi, nec excluduntur à ferendo teſtimonio, *num.* 71. Valet teſtamentum, ad quod ſervus adhibitus fuit, quando tunc communi opinione reputabatur liber, T. 20. *num.* 54.

Servitutis nomen dupliciter accipitur, pro ſubjectione nimirum & pro jure, T. 26. *nu.* 89. Servitus ut ſic, quid? *num.* 90. Dividitur in perſonalem, realem & mixtam, *num.* 91. Servitus perſonalis, & realis, quid? *n.* 92. *&* 93. Servitus realis alia eſt ruſtica, alia urbana, *n.* 94. Servitus realis urbana duplex eſt, affirmativa & negativa, *nu.* 96. Servitutes urbanæ affirmativæ, quæ? *num.* 96. *&* 97. Servitutes urbanæ negativæ, quæ? *n.* 98. Servitus realis ruſtica etiam du-

duplex eſt, nominata & innominata, *num.* 99. Nominata eſt quadruplex, nempe Iter, actus, Via, & Aquæductus; quid? *ibid.* Servitus ruſtica innominata, quæ, & qualis? *num.* 100. Servitus realis alia continua, alia quaſi continua, & alia diſcontinua; quæ? *num.* 101. Servitus mixta eſt triplex, videlicet Uſusfructus, Uſus, & Habitatio; & quid? *num.* 102. 103. *&* 104.

2. Servitutibus, aliiſque obligationibus, an præſcribi valeat non obſtante malâ fide, ſeu ſcientiâ Juris alieni? T. 26. *num.* 105. *& ſeqq.* Servitutes ruſticæ amittuntur per ſolum non uſum, *num.* 190. *&* 110. Etſi ſecùs ſit in ſervitutibus urbanis, juxta notabilem differentiam inter ipſas, *num.* 110. Servitutibus urbanis negativis præſcribi nequit, niſi per factum contrarium, *num.* 113.

Servitutum jura quanto tempore præſcribantur, aut mediante alterius præſcriptione amittantur? T. 26. *num.* 155. *& ſeqq.* Servitus mere perſonalis nullo tempore præſcribitur, bene tamen libertas hominis, *num.* 156. Servitus mixta, *num.* 157. Et ſervitus realis, quo tempore præſcribatur cum titulo? *num.* 158. Et quo tempore præſcribatur ſine titulo. Servitus realis continua, vel quaſi continua? *num.* 159. Et quo diſcontinua? *num.* 160. Servitutes mixtæ, ſicut & ſervitutes reales tum ruſticæ, tum urbanæ, quomodo, & tempore amittantur? *num.* 161. Ad conſtituendam in prædio vicini Servitutem non ſufficit taciturnitas ejus, niſi acceſſerit præſcriptio, *T.* 12. *nu.* 172. In præſcriptione contra Servitutes, actiones &c. requiritur aliqua poſſeſſio; & qualis? T. 26. *num.* 185. *&* 187.

3. Servire Epiſcopo quomodo excuſet à Reſidentia? T. 4. *num.* 149.

4. Servorum Matrimonium. Vide *Conditionis impedimentum*, vel T. 9. *num.* 135.

R. J. Servus tacente Domino ordinatus fit liber, C. II. R. XLVIII.

— invito Domino ordinatus reſtitui debet, C. II. R. LI. *num.* 9.

S E U.

1. *Seu* dictio facit ſenſum declarativum, *T.* 39. *n.* 63.

R. J. *Seu* quando ſumatur pro dictione copulativa? C. II. R. LXX. *num.* 20.

S I G I L L U M.

1. Sigillum, quid? *T.* 22. *num.* 70. Dividitur in authenticum, & non authenticum, *num.* 71. Quatuor detrahunt fidei Sigilli; & quæ? *num.* 72. *& ſeqq.* Sigilli falſitas arguitur ex eo, quia non congruit in ſculpturis Dignitati Sigillantis, *num.* 72. Sigillo alieno an, & quâ ratione quis uti poſſit? *num.* 73. Sigillum ſolitum Magiſtratûs & ad talia negotia deſtinatum, debet adhiberi: alioquin redditur ſuſpectum, *num.* 74. Sigillum eſt ſuſpectum, quando ejus litteræ non ſunt legibiles, *num.* 75. Aut patitur enormem fracturam, vel per glutinum novæ ceræ ſigillum eſt chartæ connexum, arbitrio Judicis, *num.* 76.

Sigillum publicum, quid? *T.* 22. *num.* 77. Sæpiùs confunditur cum Sigillo authentico, *num.* 78. Sigillum privatum, quid? *nu* 79. Ratione finis multiplex eſt diviſio Sigilli, *nu.* 80. Sigillum, in Jure etiam vocatur Annulus, *num.* 85.

Sigillum, an & qualem vim probandi habeat? *T.* 22. *num.* 81. *& ſeqq.* Sigillum de ſe nihil probat, niſi concurrant aliæ conditiones, *num.* 81. Harum potiſſimum ſunt tres, *num.* 82. *& ſeqq.* Nempe, ut litteris exprimatur, cujus ſit, *n.* 83. Unde ſigillans cum re non habente characteres, v. g. cum Corrigia, nihil agit, *num.* 84. Ut Sigillum probet, debet apparere, à quo fuerit appoſitum, *num.* 86. Et quâ de cauſa appoſitum ſit? *num.* 87. An etiam requiratur ſubſcriptio apponentis? *num.* 88. Inſtrumenta, quæ habent Sigillum, plenè probant, *nu.* 89. Differentia inter Sigillum authenticum, publicum, & privatum, *num.* 90.

2. Sigillum an probet, etiam ſi nulla intervenerit ſubſcriptio Sigillantis? *T.* 22. *num.* 91. *& ſeqq.* In Teſtamentis, aliiſque caſibus magni præjudicii, requiritur ſubſcriptio, nec ſufficit ſola appoſitio Sigilli, *num.* 94. Secùs dicendum de negotiis modici præjudicii, *num.* 93. 95. *& ſeqq.* Ad evitandas diſputationes optimum eſt, etiam addere ſubſcriptionem, *num* 95. Cur magis credatur Sigillo, quam dicto unius teſtis? *nu.* 96. An abſque appoſito Sigillo aliquando probet Inſtrumentum? *T.* 22. *num.* 97. *& ſeqq.* Abſque Sigillo non probant Teſtamenta, Privilegia, & hujuſmodi, *nu.* 97. Extra hoſce caſus regulariter Sigillum in Inſtrumentis ad ſubſtantiam actûs non adhibetur; ſed ad faciliorem ejus probationem, *num.* 98. *&* 99. Sigillans ſcripturam, videtur fateri omnia contenta in ea, *num.* 99. Scriptura etiam privata, plene probat contra Sigillantem, *num.* 100. Conſuetudo Provinciarum multùm operatur quoad hoc, *num.* 101. Per appoſitionem Sigilli authentici majoris Magiſtratûs &c. authentizatur ſcriptura, quæ originaliter eſt privata, *T.* 22. *num.* 146. Et quid, ſi ea fuit Sigillata à publico Notario? *num.* 147. Per Sigillum appenſum poteſt probari, Apocham, v. g manu cujuſpiam fuiſſe ſcriptam, vel ſubſcriptam, *T.* 22. *num.* 160. Dummodò dolus in appoſitione Sigilli non videatur interveniſſe, *num.* 161.

3. Sigillum Altaris quid? *T.* 40. *num.* 39.

Sigillo totius Ordinis S. Franciſci ſolus Generalis Franciſcanorum uti poteſt, *T.* 31. *num.* 51.

5. Sigillum Confeſſionis quid, & quinam ad illud teneantur? *T.* 38. *num.* 2.

Sigillum Confeſſionis violantium pœnæ, *T.* 38. *num.* 3. *& ſeqq.* Antiquæ quænam? *ibid.* Hodie eſt depoſitio, & carcer perpetuus, *num.* 4. Ad quam incurrendam requiritur, ut violans Sigillum ſit Sacerdos, *num.* 5. Verum aliquod peccatum, mortale ſaltem in genere, vel veniale in ſpecie, revelans, *num.* 6. Idque præſumptuosè, ſeu graviter peccaminosè, *n.* 7. Alicui alteri, quam pœnitenti, *num.* 8.

Sigilli violatio à quo, & quomodo proceſſari debeat? *T.* 38. *num.* 9. *& ſeqq.* In hoc caſu ſolus Eccleſiaſticus, & quidem Ordinarius violantis Sigillum Judex eſt, *ibid.* Solvitur objectio deſumpta ab exemplis contrariis, *num.* 10. Ad formandum proceſſum contra violatorem Sigilli non requiritur licentia pœnitentis, *num.* 11. Si violator Sigilli fatetur ſe reum, punitur pœnâ ordinariâ, *num.* 12. Si dicat, ſe peccatum ex notitia aliunde hauſtâ manifeſtaſſe, probare debet, unde illam notitiam habeat, *num* 13. Si dicat, ſe cum licentia pœnitentis revelaſſe, debet probare licentiam ſibi datam, caſu quo pœnitens eſt delator, *num.* 14. Secùs eſt, ſi alius eſt delator, *num.* 15. Etiamſi pœnitens ſit accuſator, creditur Confeſſario, ſi cæteroquin eſt vir integræ famæ, & vitæ, *num.* 16. Si cæteris paribus dubium eſt, pariter creditur Confeſſario, *num.* 17. Ad probationem violati Sigilli ſufficiunt Teſtes ſingulares, *num.* 18.

SIGNIFICATIO.

5. Significatio verborum, & regula pro illa. Vide *Verborum ſignificatio.*

SIMILE.

S I M I L E.

1. Simile, *De Similibus idem eſt judicium*: declaratur, T. 2. *num.* 413. *& ſeq. & num.* 504. Argumentum à ſimili eſt fragile, ſi dicatur, vel parva diſſimilitudo, *num.* 414. Ex ratione ſimilitudinis non eſt facienda extenſio in correctoriis Jurium, *num.* 503.

R. J. Similium idem eſt Judicium, procem. *num.* 13.

S I M O N I A.

2. Simonia non eſt crimen mixti Fori, ſed merè Eccleſiaſticum, *T.* 2. *num.* 160. Simoniæ crimen eſt exceptum, & comparatur crimini læſæ Majeſtatis: & quando? *T.* 18. *num.* 102.

3. Simonia realis & confidentialis in Beneficiis, quas pœnas inducat? *T.* 5. *numer.* 361. *& ſeq.* Item, *num.* 367.

5. Simonia quoad originem, naturam & malitiam, *T.* 3. *num.* 2. *& ſeqq.* Unde nomen habeat? *ibid.* Quid ſit? *num.* 3. Eſt peccatum graviſſimum, & omnium maximum, *nu.* 6. *& ſeqq.* Vocatur etiam, ſed non ſemper eſt hæreſis, *nu.* 9. Eſt pernicioſiſſima Eccleſiæ, *nu.* 10. Non datur in ea levitas materiæ nec ex parte rei temporalis, *nu.* 11. Nec ex parte rei ſpiritualis, *num.* 13.

Simonia quotuplex? *T.* 3. *num.* 14.

Simonia confidentialis quid? *T.* 3. *num.* 32. Ei annumerantur acquiſitio Beneficii ex pacto acceſsûs, regreſsûs, & ingreſſus? *num.* 33. Proponitur duplex controverſia circa Simoniam confidentialem, *num.* 35. *& ſeq.* Reſignans Beneficium reſervata ſibi penſione, reus eſt Simoniæ confidentialis, *num.* 37. Non item permutans, *num.* 39. Quam tamen committere poteſt Ordinarius, vel alius collator, permutationem concedens: & quomodo? *num.* 40. Simonia confidentialis eſt ſubinde Juris Divini, ſubinde Eccleſiaſtici, *nu.* 41. Bulla Pii V. per extenſum de hac, *num* 42.

5. Simonia conventionalis quid? *T.* 3. *num.* 19.

Simonia Juris Divini, & Juris Eccleſiaſtici quid? *T.* 3. *num.* 24 *& ſeq.* Rectè dividitur in hæc membra, *num.* 26. *& ſeqq.*

Simonia mentalis, & interna quid? ac quomodo differant? *T.* 3. *numer.* 15. Mentalis ſubinde ex parte utriuſque, ſubinde ex parte unius fit, *num.* 16. Sæpe tranſit in conventionalem, & realem, *num.* 18.

Simonia realis quid & quæ requirantur ad eam? *T.* 3. *num.* 20.

Simoniæ materiæ, ſeu Merx quid? *T.* 3. *num.* 43. Eſt res ſpiritualis, & qualis? *nu.* 44. *& ſeqq.* Enumerantur plures ſpecies materiæ Simoniacæ, *num.* 47. *& ſeqq.*

Simoniæ Juris divini pretium, ſeu munus Simoniacum eſt omnis, & ſola res temporalis, *T.* 3. *num.* 66. *& ſeqq.* Munus Simoniacum aliud eſt, & dicitur à manu, *num.* 59. Aliud ab obſequio, *num.* 60. Aliud à lingua, *num.* 61. Doctrina practica ad propoſitum, *num.* 62. Non eſt Simonia ſine pacto ſimpliciter rogare, aut commendare, ut mihi, vel alii conferatur Beneficium, *num.* 63. Benè verò aliud peccatum, ſi reſpectu precum, Beneficium minùs digno conferatur, *nu.* 64. Dare Beneficium vel aliud ſpirituale intuitu conſanguinitatis non eſt Simonia, *nu.* 55. Nec ſi illud conferatur ex timore mali incurrendi, *num.* 66.

Simonia ut committatur, requiritur pactum, vel contractus, *T.* 3. *num.* 68. Sufficit tamen tacitus, vel implicitus, *nu.* 69. Etiam ex parte unius duntaxat inchoatus, vel intentus, *num.* 70.

5. Simonia utrùm committatur, ſi datur, vel præſtatur temporale ſub ſpe conſequendi ſpirituale; aut è contra? *T.* 3. *num.* 87. *& ſeqq.*

Simoniæ commiſſæ dando, vel præſtando temporale ſub ſpe conſequendi ſpirituale doctrina, & caſus practici, *T.* 3. *num.* 100.

Simonia utrùm committatur, & implicitus contractus aut pactum interveniat, ſi abſque ullo externo pacto, vel obligatione impoſita, cum hac tamen intentione interna offertur, vel præſtatur temporale, ut alter moveatur ad dandum ſpirituale? *T.* 3. *nu.* 71. *& ſeqq.*

Simonia utrùm ſit, dare & præſtare temporale, ſpe & animo captandi alterius benevolentiam ac amicitiam in ordine ad conſequendum ab eo ſpirituale? *T.* 3. *num.* 94. *& ſeqq.*

Simonia an, & quando committatur dando vel præſtando temporale pro ſpirituali, aut è contra ex titulo gratitudinis? *T.* 3. *num.* 106. *& ſeqq.* Eſt Simonia ſi ſit tacitum, vel expreſſum pactum, dandi temporale pro ſpirituali ex gratitudine, *numer.* 107. Contrahitur tamen obligatio antidoralis, gratitudinis, & ei ſatisfieri poteſt, *num.* 109. Vi illius tamen nullus tenetur ad retribuendum aliquid certum, *num.* 110. Simonia an committatur, ſi quis pro obtinendo ſpirituali dicat: *Ero gratus: Gratum me exhibebo? num.* 111. *& ſeqq.* Dare temporale pro ſpirituali jam accepto ex gratitudine Simonia eſt, ſi fit vi pacti præcedentis, *num.* 116. Secus eſt, ſi ex mera gratitudine ſine præcedenti pacto fiat, *numer.* 117. *& ſeqq.*

Simonia quando committatur promittendo, dando, vel præſtando temporale ad hoc, ut alius pro te intercedat, te recommendet in ordine ad obtinendum ſpirituale? *T.* 3. *num.* 122. *& ſeqq.* Eſt Simonia dare temporale pro interceſſione, aut recommendatione ad obtinendum ſpirituale, *ibid.* Non item, ſi præcisè datur, ut fiat informatio de ſollicitantis qualitatibus, *num.* 125 Nec ſi datur, ut audientiam procuret, ſollicitantem inſinuet, &c. *nu.* 127. Poſt preces, aut recommendationem jam factas pro ſpirituali promittere, vel dare temporale non eſt Simonia, *num.* 129. Fictè promittens dare temporale pro ſpirituali in foro interno Simoniam non committit, *num.* 130. Nec pœnas illius incurrit, *num.* 131.

5. Simonia quando & quomodo committatur in collatione vel præſentatione Beneficiorum? *T.* 3. *numer.* 148.

Simonia in Electione, & Poſtulatione, ſi datur, vel promittitur temporale pro voto ad Beneficium, *T.* 3. *num.* 135. *& ſeqq.* Etiamſi per tertium detur temporale pro voto, & ignorante Electo, vel eligendo aut poſtulando, *numer.* 136. Efficitur inſuper Electio nulla, *ibid.* Quam multæ electiones hoc tempore ſint nullæ, *num.* 137. Et quam malè ſibi conſulant Simoniacè procurantes votum, *num.* 138. Statutum, & Juramentum Eccleſiæ Friſingenſis in ordine ad propoſitum, *num.* 139. Quid poſſint agere Legati Principum, & alii deputati ad ſollicitanda pro aliquo vota apud Eligentes, *num.* 140. Non eſt Simonia, rogare ut alicui votum, aut Beneficium conferatur; benè verò Simonia eſt, promittere Officium, vel Beneficium pro voto, *num.* 142. Etiam in Electione Regularium committuntur Simoniæ, *num.* 143. Eſt quoque Simonia, ſi datur temporale, ne eligatur dignus, *num.* 144. Non verò, ſi datur, ne eligatur indignus, *num.* 145. Niſi detur, ut loco indigni aliquis certus eligatur, *numer.* 146.

Dare temporale pro confirmatione, aut ne impugnetur Electio, Simonia eſt, *n.* 147.

5. Simonia quando committatur in permutatione Beneficiorum? T. 3. *n.* 155.

Simonia quando committatur in Reſignatione Beneficiorum, T. 3. *n.* 149. *& ſeqq.* Eſt Simonia reſignare Beneficium cum conditione, ut Reſignatarius ſolvat expenſas in obtinendo Beneficio prius factas, *nu.* 151. Reſignans in favorem Tertii ſine conſenſu Papæ ſimoniam committit, *n.* 152.

Simonia quando committatur in conſtitutione penſionis annuæ? T. 3. *n.* 156.

Simonia quando committatur in Adminiſtratione Sacramentorum, & ſacramentalium, & aliarum functionum ſpiritualium? T. 3. *num.* 185. *& ſeqq.* Si pro his temporale accipitur per modum pretii, Simonia eſt, *ibid.* Non item, ſi accipitur per modum ſtipendii ad honeſtam ſuſtentationem ordinati, *num.* 186. Secundùm aliquos non licet exigere, vel paciſci temporale per modum ſtipendii pro ſpirituali, *num.* 187. Contrarium eſt verius, *nu.* 188. *& ſeqq.* Pro functionibus ſpiritualibus temporale per modum ſtipendii accipere poſſunt etiam Clerici divites, *num.* 193. Et aliunde redditus abundantes habentes, *num.* 194. An & quando Clerici exigere poſſint temporale pro functionibus ex Officio debitis, *num.* 196. Inſtructio practica de accipiendo, & exigendo ſtipendio pro functionibus ſpiritualibus, *num.* 197. *& ſeqq.* Pro Miſſis ſtipendium accipere poteſt quivis Clericus, etiam dives, *num.* 201. Tam Regularis, quàm ſæcularis, *num.* 202. Tam privati, quàm ſæcularis, *numer.* 202. Tam privati, quàm ſuperiores, *ibid. & num. ſeq.* Doctrina practica ad propoſitum de Miſſis privatorum Religioſorum, *num.* 204. Non poteſt pro Miſſa majus ſtipendium accipi, quàm habet loci conſuetudo, vel ſuperioris diſpoſitio, *numer.* 206. *& ſeqq.* In accipiendo ſtipendio pro Miſſis obſervari debent Decreta Pontificia: & quæ? *num.* 209.

5. Simonia an, & quando committatur in exercitio juriſdictionis, & poteſtatis Eccleſiaſticæ? T. 3. *nu.* 215. *& ſeqq.*

Simonia an, & quando committatur, ſi pro precibus, orationibus, virtutis exercitio, aut alio bono opere ſpirituali exigatur, vel detur temporale? T. 3. *num.* 218. *& ſeqq.*

Simonia an, & quando committatur in venditione, aut commutatione rerum ſacrarum, ſacratarum, vel benedictarum? T. 3. *num.* 221. *& ſeqq.* Licitum eſt rem ſpiritualem pro ſpirituali commutare, exceptâ materiâ Beneficiariâ, *nu.* 226. Doctrina practicâ ad propoſitum, *num.* 227.

Simoniæ in Beneficiis Eccleſiaſticis commiſſæ pœnæ ſunt Excommunicatio, T. 3. *num.* 263. Nullitas Beneficii Simoniacè accepti, *num.* 264. Confirmatio tamen, vel inſtitutio, ſimoniacè obtenta non reddit priorem electionem, vel collationem nullam, *num.* 265. Alia pœna eſt inhabilitas perpetua ad idem Beneficium, *num.* 266. Et quodvis aliud obtinendum, *num.* 267. Item, depoſitio ab Altaris miniſterio, *num.* 268. Ac privatio aliorum Beneficiorum, prius ritè obtentorum, *num.* 269. Simoniacus, qui privatur Beneficiis, priùs ritè obtentis, fructus perceptos reſtituere non tenetur, *num.* 270. Doctrina practica de reſtitutione Beneficii, ac fructuum, *num.* 271. Pœnæ Simoniæ in materia Beneficiorum non afficiunt Simoniam commiſſam in obtinendis Vicariis, Capellaniis, &c. ſeu, ut clariùs dicam, non afficiunt Simoniam commiſſam in penſiones, Vicarias, Capellanias, *num.* 273.

5. Simoniæ confidentialis pœnæ recenſentur, T. 3. *num.* 284. Et declaratur una earum de privatione Beneficii priùs ritè obtenti, *num.* 285.

Simoniæ in ingreſſu ad Religionem commiſſæ pœnæ ſunt Excommunicatio, T. 3. *num.* 251. Detruſio in aliud ſtrictius Monaſterium, *num.* 252. Infamia, *num.* 253. Profeſſio tamen valet, *num.* 254. Et ante illam pœnæ ipſo facto non incurruntur, *num.* 255. Moniales ob Simoniam commiſſam in ſuſceptione ad Religionem nullas incurrunt Juris pœnas, *num.* 256.

Simoniæ Juris Eccleſiaſtici pœnæ in commutatione Beneficiorum ſunt eædem cum ſimonia Juris Divini in materia Beneficiorum commiſſâ, T. 3. *numer.* 272.

Simonia realis ſola pœnas Juris inducit, T. 3. *n.* 249. Quamvis etiam aliæ Simoniæ ab Ordinariis puniri valeant, *num.* 250.

Simoniæ pœnæ in ſuſceptione Ordinum commiſſæ, ſunt Excommunicatio, T. 3. *num.* 257. Suſpenſio Ordinantis à collatione Ordinum, *num.* 259. Et Ordinati ab Executione ordinum, *n.* 262.

Simoniæ pœnæ incurruntur ob Simoniam in ſuſceptione Ordinum, vel ingreſſu in Religionem, vel Beneficiis Eccleſiaſticis commiſſam, T. 3. *nu.* 229. Et quidem ipſo facto, *nu.* 230. Propter Simoniam mentalem nulla incurritur pœna, *num.* 234. Nec ob Simoniam purè conventionalem, *nu.* 235. Niſi in Electione Summi Pontificis, *num.* 237. Ob Simoniam conventionalem mixtam an pœnæ Juris incurrantur? *num.* 238. *& ſeqq.*

5. Simoniæ pœnas num incurrant etiam illi, qui Beneficium, aut Ordines per Simoniam non à ſe ipſis, ſed ab aliis commiſſam acquirunt? T. 3. *num.* 274.

Simoniacè acceptorum reſtitutio quoad ſpiritualia non ligat, T. 3. *numer.* 286. Exceptis Beneficiis Eccleſiaſticis, quæ unà cum fructibus ante omnem Judicis ſententiam reſtitui debent, *num.* 288. Qui temporale accipit pro ſpirituali quocunque, tenetur illud reſtituere, *num.* 289. Qui illud accipit pro Beneficio Eccleſiaſtico, pariter illud tenetur reſtituere, *numer.* 290. Et quidem Jure Divino, *num.* 291. Doctrina practica de reſtitutione Simoniacè acceptorum, *num.* 294. Temporale accipiens ratione Beneficii tenetur illud reſtituere Eccleſiæ, vel pauperibus, *num.* 295. Vel illi à quo accepit, *num.* 296. Simoniacè accepta propter ingreſſum in Religionem poſſunt manere penes monaſterium, *numer.* 298. Accepta pro Adminiſtratione Sacramentorum, & Sacramentalium, etiam Simoniacè mentaliter reſtitui debent ante omnem Judicis ſententiam, *num.* 229. *& ſeqq.* Accipiens temporale pro annexis ſpirituali non tenetur ad reſtitutionem, *num.* 302. Cauſæ & Tituli excuſantes à reſtitutione Simoniacè acceptorum, *numer.* 303. *& ſeqq.*

Simoniæ à culpa quænam cauſæ excuſent? T. 3. *nu.* 303. *& ſeqq.* Excuſat ignorantia invincibilis, *num.* 304. Labor extrinſecus, non item intrinſecus, *nu.* 305. Vexationis injuſtæ Redemptio, *num.* 308. *& ſeqq.* Doctrina practica ad propoſitum, *num.* 315. A Simonia non excuſatur, qui dat temporale, ne injuſtè vexetur in acquirendo ſpirituali, *num.* 316. *& ſeqq.*

5. Simoniæ à pœnis quæ cauſæ excuſent? T. 3. *num.* 320. Quæ excuſant à culpa, excuſant etiam à pœna Simoniæ, *ibid.* Ignorantia tamen pœnæ non excuſat ab ea, quando quis Simoniam committit, *num.* 321. Simoniacè accepta temporalia tenetur quis reſtituere, etſi accipiendo illa ignorarit, ſe peccare, *numer.* 324. Niſi Simoniacè accepta jam præſcripſerit, *num.* 326. *& ſeq.* Doctrina practica de præſcriptione Simoniacè acceptorum temporalium, *num.* 328. Qui Beneficium Eccleſiaſticum ab aliis, ipſo ignorante, Simoniacè procuratum per triennium bona fide poſſidet, non tenetur amplius illud reſtituere, *numer.* 329. Benè verò, ſi inter triennium id reſcit, *num.* 330. Simoniacè Beneficium procurans non gaudet regulâ de Triennali, *num.* 331.

Simoniâ, quæ & quot perſonæ contaminari poſſint in acquirendis, vel conferendis Beneficiis? T. 3. *num.* 157. *& ſeqq.*

Simoniæ Judex, accuſator, & teſtis quis eſſe valeat? T. 3. *num.* 348. *& ſeqq.* Judex eſt ſolus Eccleſiaſticus, *ibid.* Accuſator & teſtis eſſe poteſt quivis, aliàs inhabilis, *num.* 349. *& ſeqq.*

Simoniæ in pœnis quis diſpenſare poſſit? T. 3. *num.* 336. *& ſeqq.* Papa quamvis in omnibus pœnis Simoniæ diſpenſare poſſit, tamen rariſſimè diſpenſare ſolet, etiam pro foro interno, licèt graviſſimæ cauſæ allegentur, *num.* 341. Quæ cauſæ moveant ad diſpenſandum? *num.* 342. Quid valeat Epiſcopus circa diſpenſationem in pœnis Simoniæ? *num.* 336. *& ſeqq.* Executio Diſpenſationis Apoſtolicæ in pœnis Simoniæ quæ requirat, & quomodo fieri debeat? *num.* 346. *& ſeqq.*

Simoniæ Abſolutio ob incurſam cenſuram, à quo fieri poſſit? T. 3. *num.* 333. *& ſeqq.* Si committitur in Beneficio, vel ingreſſu in Religionem, ſolus Papa abſolvit, *ibid.* Et ex privilegio Mendicantes, *numer.* 334. Qui hoc non poſſunt, ubi Simonia commiſſa eſt in ſuſceptione, vel collatione Ordinum, *num.* 335.

R. J. Simonia eſt quoties datur vel promittitur temporale pro ſpirituali, C. I. R. XI. *num.* 3.

—quomodo committatur in obtinendo beneficio, C. II. R. I. *num.* 28. remiſſivè.

Simoniacus quomodo teneatur reſtituere, C. II. R. LXV. *num.* 9.

Simoniæ ab alio commiſſæ pœnam quando quis incurrat? C. II. R. XXIII. *num.* 4.

SINGULARITAS.

2. Singularitas teſtium poteſt induci ſecundùm omnia decem prædicamenta, T. 2. *num.* 284. Singularitas teſtium eſt triplex: nempe ſingularitas obſtativa, ſeu adverſativa, *num.* 285. *&* 286. Singularitas adminiculativa, *num.* 287. Singularitas diverſificativa; & quid? *nu.* 288. Vide infrà, ℣. *Teſtes ſingulares.*

SOCIUS.

2. Socii criminis nominatio, per Reum de ſe confeſſum facta, ad quid valeat? T. 18. *num.* 107. 108. *& ſeqq.* De ſe confeſſi, an poſſint interrogari de Sociis criminum, eorumque confeſſio adverſus iſtos admitti? *num.* 96. 97. *& ſeqq.* In delictis occultis poteſt Reus de ſe confeſſus interrogari de Sociis criminum, *num.* 106. Ac etiam in criminibus exceptis, *num.* 98. *& ſeqq.* Nominatio ſocii criminis aperit viam Judici, ad inquirendum duntaxat generaliter, *numer.* 108. *&* 109. Non verò contra nominatum in ſpecie, niſi concurrant alia indicia, *ibid.* Fallit in criminibus exceptis, *num.* 110. Nominatio ſocii criminis facta per Reum de ſe confeſſum, non eſt ſufficiens indicium ad torturam, &c. *num.* 113. In individuis poteſt quis conſequi per ſocium, quod per ſe non poteſt, T. 27. *num.* 159.

5. Socius criminis non poteſt eſſe teſtis in proceſſu criminali, T. 1. *num.* 231. Niſi in certis criminibus: & quibus? *num.* 232.

R. J. Socii mora nocet alteri ſocio, C. II. R. LXXV. *num.* 12.

Socius quid poſſit facere in re communi invito ſocio, C. II. R. LVI. *num.* 11. 12.

—in ſocietate nemo compellitur invitus manere, *ibid. num.* 14.

SODOMIA.

2. Sodomiæ nefandi criminis actio, an quinquennali præſcriptione extinguatur? T. 2. *num.* 180.

4. Sodomia præbet cauſam divortii, T. 19. *num.* 59.

5. Sodomia unde, & quid? T. 16. *num.* 82. *& ſeq.* Punitur graviſſimè, etiam pœna mortis, ac concrematione, *num.* 84. *& ſeq.* Trahit ſecum pœnam infamiæ, & privationem bonorum, *num.* 86. *& ſeq.* Pœnæ Sodomiæ imperfectæ, *num.* 88. Pœnæ à Jure Canonico ſtatutæ contra Sodomitam Laicum, *num.* 89. Et Clericum, *nu.* 90. Bulla Pii V. contra Sodomitas, *num.* 91.

SOLIDUS.

3. Solidus quid? T. 24. *num.* 15.

SOLVERE, SOLUTIO.

2. Solvere ſtatim debens, non tenetur illicò cum ſacco adire, T. 27. *num.* 164.

3. Solutio quid? & à quibus præſtanda? T. 23. *nu.* 2. *& ſeqq.* Solutio latè ſumpta quid? *num.* 2. Propriè quid? *num.* 3. Omnis, qui debet, per ſe, vel per alium ſolvere tenetur, *num.* 4. Qui non eſt ſolvendo, tenetur cedere bonis, *num.* 5. *Qui non habet in ære, luat in cute*, quomodo intelligendum? *num.* 6. Solvendo non exiſtens Clericus non tenetur cedere bonis, nec poteſt propterea incarcerari, vel moleſtari, *num.* 7. Limitatur tamen hoc in aliquibus caſibus, *num.* 8. *& ſeqq.* Qui rerum ſuarum adminiſtrationem non habent, validè ſolvere non poſſunt, *num.* 13. Procurator tam ſpecialis, quàm univerſalis pro debitore ſolvere poteſt, *num.* 14. Poteſt quivis pro alio etiam invito ſolvere, *nu.* 15. Succeſſor Eccleſiaſticus tenetur ſolvere debita ab Anteceſſore contracta pro utilitate Eccleſiæ, *num.* 16. Non item alio titulo contracta, *num.* 17. Ut ſucceſſor teneatur ſolvere debita Anteceſſoris, debet prius Creditor probare, ea in Eccleſiæ utilitatem, vel neceſſitatem eſſe converſa, *num.* 18. Aut ſaltem tunc temporis adfuiſſe Eccleſiæ neceſſitatem, *num.* 19. Solutio ante omnia fieri debet, ac poteſt Creditori etiam invito, ſi adminiſtrationem bonorum ſuorum habet, *num.* 20. Ei verò, qui adminiſtratione caret, ſolutio fieri nequit, *num.* 21. Fieri tamen poteſt, ejuſdem Tutori aut Curatori, *num.* 22. Procuratori tam generaliter, quàm ſpecialiter ad ſolutionem deputato rectè ſolvitur, *num.* 23. *& ſeq.* Idem eſt de ſervis & filiisfamilias ſpecialiter vel generaliter ad id deputatis, *num.* 25. Creditori creditoris etiam ſine hujus conſenſu rectè ſolvitur, *num.* 26.

3. Solutio de qua re, & quomodo fieri debeat? T. 23. *num.* 27. *& ſeq.* Solvi debet id ipſum in ſpecie monetæ, *num.* 28. Quid Juris, & in qua ſpecie monetæ fieri debeat ſolutio, caſu quo fit mutatio monetæ? *num.* 29. *& ſeqq.* Si debitor eſt in culpabili mora ſolvendi, contingente mutatione monetæ, damnum ad ipſum ſolum pertinet, *num.* 38. Regulariter loquendo totum, quod debetur, ſimul & ſemel ſolvi debet, *num.* 41. Ponuntur quatuor limitationes, *num.* 42. Si quis ex pluribus cauſis debet & aliquam ſolutionem faciens non exprimat, quodnam debitum ſolvere velit, cenſetur ſemper ſolutum debitum magis oneroſum, *num.* 43.

num. 43. Si unà cum Capitali debentur uſuræ, cenſentur hæ priùs ſolutæ, *num.* 44. Si conventione tempus ſolutioni præfixum eſt, poteſt debitor ante illud ſolvere, *num.* 46. Si nullum tempus determinatum eſt, poteſt debitor differre ſolutionem, donec petatur, *num.* 47. Ponuntur duæ limitationes, *num.* 48. In quo loco ſolutio fieri debeat? *num.* 49. *& ſeqq.* Debitum etiam abſque ſolutione tollitur acceptilatione, *num.* 55. Reſtituens Chirographum, cenſetur tacitè remittere debitum: non item ſi pignus reſtituatur, *num.* 56. An, & quando fieri poſſit ſolutio per compenſationem tam publicam, quàm occultam? *num.* 57. *& ſeqq.*

Solutionis Ordo deficientibus ad ſolvenda omnia debita mediis ſervari debet, T. 23. *num.* 79. *& ſeqq.* Et *primò* reſtitui debent res alienæ, *num.* 79. *Secundò* ſolvi debent ſumptus judiciales, *num.* 80. *Tertiò* impenſæ funebres, ac illi Creditores, qui ad has aliquid ſubminiſtrarunt, *num.* 81. In hac claſſe veniunt, qui ad inſinuationem Teſtamenti, vel confectionem Inventarii aliquid dederunt, *nu.* 82. *Quartò* veniunt Pharmacopœi, Medici & Chirurgi, *num.* 83. Si tempore infirmitatis ultimæ ſuccurrebant, *num.* 84. His æquiparantur, qui ad reficiendam domum, vel aliud ædificium, pecunias aut materialia dederunt, *num.* 85. *Quintò* uxores quoad allatam dotem jam ſolutam, *nu.* 86. *& ſeq.* *Sextò* Pupilli, Minores, & cauſæ piæ, quoad bona ſuorum Tutorum, Curatorum, & Adminiſtratorum, *num.* 88. *Septimò* Fiſcus quoad bona eorum, qui cum illo contraxerunt, vel bona illius adminiſtraverunt, *num.* 89. *Octavò* Creditores Hypothecarii expreſſam Hypothecam habentes, *num.* 90. *& ſeq.* *Nonò* Creditores Chirographarii, qualis Ordo inter ipſos? *num.* 92. Ordo ſolvendi de Jure Bavarico præſcriptus, *num.* 93.

Solutionis dilatio an, & quando ſit cauſa cariùs vendendi? T. 17. *num.* 149. *& ſeqq.* Solutionis obtinendæ difficultas eſt juſta cauſa augendi pretium, T. 17. *num.* 159. *& ſeqq.* Non item ejus anticipatio, *num.* 169.

4. Solutio ſponſalium ex quibus cauſis fieri poſſit? Vide *Diſſolutio Sponſalium.*

R. J. Solutio tollit obligationem debiti, per quemcunque fiat, C. II. R. LXXXIII. *num.* 2. *&* 5.

SORS.

5. Sortes quid? T. 21. *num.* 3. Aliæ ſunt divinatoriæ, & prohibitæ, *ibid.* Aliæ conſultoriæ, *nu.* 3. Aliæ diviſoriæ, *num.* 5. Electio per ſortes eſt illicita, *num.* 7. Et invalida, *num.* 8.

SORTILEGIUM.

5. Sortilegium quid? T. 21. *num.* 2. Et quotuplex? *num.* 6. Sortilegii pœna quæ de Jure Canonico? *num.* 13. Et quæ de Jure Civili? *num.* 17. Sortilegium eſt mixti fori, *num.* 18. Poteſtque Judex Eccleſiaſticus Sortilegos tradere Curiæ ſæculari puniendos abſque periculo Irregularitatis, *n.* 19.

SPADO.

4. Spadones & Eunuchi an, & quando Matrimonium contrahere valeant? T. 15. *n.* 21.

SPECTATOR.

5. Spectatores duellantium an, & quando ſubſint pœnis? T. 14. *n.* 46.

Spectatores ultimi ſupplicii non ſunt irregulares, T. 12. *num.* 112. Nec graviter peccant, *num.* 113. Imo nec venialiter, ſi ex cauſa rationabili cum debita cautela ſpectent, *num.* 114.

SPES.

1. Spes in quibus differat à Fide? T. 1. *n.* 49.

SPIRITUALIS.

1. Spirituale vinculum, quâ ratione ſit fortius carnali? T. 7. *nu.* 13. 14. *& ſeqq.* Spirituale fortiùs operatur, præ carnali, *num.* 17.

3. Spiritualia & Eccleſiaſtica an, & quando permutari valeant? T. 19. *n.* 14. *& ſeqq.*

5. Spiritualis res, quatenus materia Simoniæ, quid? T. 3. *num.* 44. Alia eſt talis ex natura ſua, *num.* 45. Alia cauſativè, *num.* 46. Alia effectivè, *n.* 47. Spirituale pro ſpirituali abſque Simonia dari poteſt, *num.* 226.

Spirituali annexa res, quatenus materia Simoniæ, quid? T. 3. *nu.* 52. Alia eſt annexa antecedenter, *n.* 53. Alia concomitanter, *nu.* 54. Alia ſubſequenter, *n.* 55.

SPIRITUS.

1. Spiritus ſanctus pariter procedit à Patre & Filio, T. 1. *num.* 19. *&* 20. Hæc Catholica veritas probatur ex S. Scriptura, *n.* 21. *&* 29. Atque ex Teſtimoniis SS. Patrum, præſertim Græcorum, *nu.* 22. *& ſeqq.* Item ratione Theologica, *num.* 25. *&* 26. Solvuntur inſtantiæ Græcorum, *num.* 27. *& ſeq.* Cur Græci Patres dixerint Spiritum S. procedere à Patre per Filium? *num.* 31. Spiritus S. procedit à Patre & Filio, tanquam ex uno principio, & unicâ ſpiratione, *n.* 33.

SPOLIATOR, SPOLIATUS.

2. Spoliator violentus an rem ablatam, fructuſque ejus, & damna reſtituere teneatur; & qualiter? T. 13. *n.* 117. *& ſeqq.* Tenetur reſtituere rem ablatam, & omnes fructus ejus, *nu.* 117. Etiam illos, quos prior poſſeſſor percipere potuiſſet, *num.* 118. *&* 119. Teneturque damna illata plenariè reſarcire, *num.* 120. Et antequam audiatur ſuper proprietate, præmiſſa omnia ſpoliata ad obolum reſtituere, *nu.* 121. Si conſtet de violentia per ſpoliatorem illata, damna & intereſſe probantur per Actoris ſpoliati juramentum, *n.* 122. *& ſeqq.*

Spoliatus agens poſſeſſorio recuperandæ, non tenetur Spoliatori reſpondere ſuper proprietate ante factam Spolii reſtitutionem, T. 12. *num.* 273. Dummodo excipiat contra Spoliatorem: aliàs ſecùs, *num.* 274. Spoliatus, ſi velit, poteſt ſimul agere poſſeſſorio recuperandæ, & petitorio, *num.* 275. Spoliatorum remedia, quot? T. 13. *n.* 2. Eorum præcipua enumerantur, *n.* 3. *& ſeqq.* Remedium ſpoliatorum ex Condictione Triticaria, *num.* 4. Et ex Condictione indebiti, declaratur, *n.* 6. Vide ſuprà ℣. *Condictio*, & ℣. *Interdictum.*

2. Spoliatus ante omnia eſt reſtituendus, T. 13. *num.* 48. Adeò, ut non obſtet exceptio proprietatis, *num.* 49. Nec etiam exceptio criminis, *num.* 50. Dummodo iſtud perſonam ſpoliati non reddat inhabilem ad agendum: ut excommunicatio, *n.* 51. Vel miſſio in Bannum, *num.* 52. Nec ob crimen ejuſmodi, quis ipſo jure privatus exiſtat tam re, quàm poſſeſſione ipſius, *numer.* 53. Ut ſpoliatus ante omnia ſit reſtituendus, quid probare debeat? *num.* 54. Regula illa, *Spoliatus &c.* contra quos procedat? *num.* 55. *& ſeqq.* Spoliatus petens reſtitutionem, non tenetur allegato titulo præhabitam poſſeſſionem juſtificare, *num.* 56. Reſtituitur etiam contra Minores, & Pupillos, *num.* 57. Imo & contra Eccleſiam, *num.* 58. Prædo etiam eſt reſtituendus, ſi ſpolietur; & quando? *num.* 59. *& ſeqq.* Spoliatus poteſt ſpoliantem vi repellere, ac eundem incontinenti rurſus Spoliare, non autem ex intervallo, *num.* 67. *& ſeqq.* Ly *incontinenti*, quid importet? *num.* 68.

Spoliatus ante omnia eſt reſtituendus. Regula hæc fallit in nonnullis caſibus, T. 13. *num.* 71. *& ſeqq.* Ut ſi Spoliatus in hoc conſentiat, *num.* 72. Sive expreſsè, ſive tacitè, *num.* 73. Et tunc non poteſt Judex ex officio ſupplere reſtitutionem, *num.* 74. Niſi immineat periculum animarum, *num.* 75. Spoliatus non reſtituitur ob notorium defectum proprietatis: & qualiter hoc intelligendum? *num.* 76, *&* 77. *ac ſeqq.* Reſtitutio Spoliati non habet locum ob reſiſtentiam Juris communis, niſi doceat de titulo, T. 13. *nu* 80. *& ſeqq.* Et alioquin præſumitur uſurpando poſſeſſionem invaſiſſe, *num.* 81. Si jus commune reſiſtat quidem Spoliato, non autem faveat ſpoliatori, tunc admittenda eſt ejus reſtitutio, *num.* 83. Et hoc procedit non ſolùm in cauſis ſpiritualibus, ſed etiam temporalibus, *num.* 84. Limitatur tamen in cauſis Beneficialibus, *num.* 85. *&* 86. Reſtitutio Spoliati, an ſit facienda non obſtante periculo animæ, ſcandalo, vel damno irreparabili? *num.* 87. *& ſeqq.* Utrùm propter renunciationem dominii ceſſet reſtitutio ſpoliati? *num.* 93. *& ſeqq.* An dentur alii caſus, in quibus fallit regula de reſtitutione Spoliatorum ante omnia faciendâ; & qui? *num.* 98. *& ſeqq.* Spoliatus non reſtituitur, quando poſt ſpoliationem inivit pactum cum Spoliatore, quòd nolit agere poſſeſſorio recuperandæ, *num.* 98. *&* 99. Item ſi poſt ſpoliationem ſponte juravit non agere poſſeſſorio recuperandæ, *num.* 100. *&* 101. Item ob exceptionem excommunicationis, vel alterius criminis reddentis perſonam ſpoliati inhabilem ad agendum &c. *num.* 102. *& num* 50. 51. *ac ſeqq.*

R. J. Spoliatus quomodo & quando antè omnia reſtituendus? C. II. R. LIX. *num.* 8.

SPONSALIA.

1. Sponſalia ex metu gravi injuſte incuſſo contracta probabilius ipſo jure ſunt nulla; adeo ut, non inducant impedimentum juſtitiæ publicæ honeſtatis, T. 40. *num.* 45. *&* 46.

4. Sponſalia quoad etymologiam & naturam, T. 1. *n.* 2. Sponſalia, Sponſus, & ſponſa unde dicantur? *ibid.* Sponſaliorum varia acceptio, *num.* 3. Sponſaliorum definitio, *num.* 4.

Sponſaliorum requiſita, T. 1. *num.* 5. Requiritur promiſſio ſeria, *ibid.* Fictè vel jocosè promittens Matrimonium in foro interno, non tenetur ad Matrimonium, benè tamen ad reſarciendum damnum inde ſecutum, *nu.* 6. In foro externo quivis præſumitur verè promiſiſſe; conſequenter ad promiſſum adigitur, niſi fictionem probet, *num.* 7. Sponſalia debent eſſe deliberata: & qualiter? *n.* 11. Debent eſſe libera ab errore, *num.* 12. Et metu injuſtè incuſſo, *num.* 13. Requiritur etiam promiſſio externa, *num.* 14. Mutua & reciproca, *num.* 15. Non etiam obligat ad nubendum, *nu.* 16. Ex ea tamen non ſequitur impedimentum publicæ honeſtatis, *nu.* 18. Sponſalia debent eſſe inter perſonas de Jure habiles: & quæ hæ? *n.* 19. Sponſalia Clandeſtina ſine præſentia parochi & teſtium valent, *numer.* 22. Ad valorem ſponſalium non requiritur conſenſus parentum, vel conſilium, *num.* 23. Ut licitè fiant, requiritur conſilium parentum, quamvis id ſequi non teneantur conſulentes, *num.* 24. Excepto caſu extraordinario: & quo? *num.* 26.

4. Sponſalia quoad verborum formulas, quibus contrahuntur, T. 1. *num.* 27. *& ſeq.* In foro interno naſcitur obligatio juxta intentionem proferentis verba, *num.* 27. In foro externo juxta ſenſum verborum externorum, niſi aliud probetur, *num.* 28. Ordinariè fieri cenſentur ſponſalia, quando proferuntur talia verba, quibus juxta communem uſum loquendi ea fiunt, *num.* 29. Enarrantur variæ verborum formulæ, quibus Sponſalia certò fieri præſumuntur, *numer.* 30. Judex ad quæ attendere debeat circa verba? *num.* 31. Proponuntur variæ verborum formulæ controverſæ, *numer.* 32. *& ſeqq.* In ambiguis pro libertate potiùs, quam pro obligatione judicare oportet, *num.* 41. Solvitur Objectio, *num.* 42. Tacens in contractu Sponſalium non cenſetur repromittere, *num.* 43. Sponſalia ex diverſis cauſis poſſunt eſſe ambigua: & quid in hoc caſu facere debeat Judex? *nu.* 44. *& ſeqq.*

Sponſalia quando ex verbis ſint dubia? T. 1. *nu.* 32. *& ſeqq.* Quid debeat facere Judex in tali caſu? *nu.* 45. *& ſeqq.*

Sponſalia quando ſunt dubia, cui deferendum ſit juramentum? T. 1. *num.* 49.

4. Sponſalia quoad ſigna, quibus contrahuntur, T. 1. *num.* 53. *& ſeqq.* In foro interno ſpectatur intentio edentis ſignum, *num.* 54. Quæ ſigna in foro externo indicent ſponſalia? *num.* 55. Annuli traditio non eſt ſufficiens ſignum, *num.* 56. Niſi præceſſerit tractatus de futuro Matrimonio, *num.* 57. Idem eſt de traditione munerum, *nu.* 59. Ac porrectione manuum, *num.* 60. Taciturnitas liberorum, quando ſit ſignum Conſenſus in Sponſalia? *num.* 61. *& ſeqq.*

Sponſalia ex defloratione, copula, vel imprægnatione an, & quando cenſeantur contracta? T. 1. *n.* 67. *& ſeqq.*

Sponſaliorum obligatio & effectus, T. 1. *num.* 136. *& ſeqq.* Sponſalia quævis etiam occulta obligant ſub gravi culpa, *numer.* 137. Etiam illum, qui ſimpliciter promittit Matrimonium abſque recepta repromiſſione, *nu.* 138. Sponſalia obligant etiam, ne quid fiat, quod Matrimonium impedire poſſit, *num.* 140. Obligant tempore ad nubendum præfixo, *numer.* 141. *& ſeq.* Ex cauſa tamen licet ea differre, *num.* 142. Si nullum tempus determinatum eſt, ſtatim obligant, *num.* 143. Probatur à paritate voti, *num.* 144. Solvitur inſtantia, *num.* 145. *& ſeqq.* Si ex circumſtantiis colligitur, alteram partem liberè conſentire in dilationem, differri poteſt Matrimonium, *numer.* 149. *& ſeq.* Ex dilato Matrimonio multa oriuntur peccata, *num.* 151.

Sponſalia adimplere recuſans an, & quomodo compelli poſſit, ac debeat? T. 1. *num.* 152. *& ſeqq.* Poteſt compelli per debita juris media, *ibid.* Etſi Sponſalia juramento non ſint firmata, *num.* 153. Solvitur inſtantia contra compulſionem ad nubendum quæ? & quis ordo? *num.* 156. Primò debet fieri admonitio, *ibid.* Secundò poſſunt & debent adhiberi carceres, aut aliæ pœnæ ante cenſuras, *nu.* 157. Tertiò excommunicatio, *nu.* 159. Si Judex Eccleſiaſticus carceres, aut brachium ſæculare ipſemet non habet, an teneatur ante cenſuras invocare brachium laicum? *num.* 160. *& ſeq.* Judex Laicus invocatus tenetur aſſiſtere, *nu.* 161. Excommunicatio ante carceres lata valet, *nu.* 162. Renuens nubere finaliter cogi non poteſt, *num.* 163. Et ideò abſolvi debet ab excommunicatione, *ibid.* Vel omninò non excommunicari, *num.* 164. Non requiritur exacta probatio, ſed ſufficit arbitrium